

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO

3,- Kč

31. ŘÍJEN 1993

Z KNIHY POSELSTVÍ

'KNĚŽÍM, PŘEMILÝM SYNŮM PANNY MARIE'

... Opětovně volám celou církev a celé lidstvo, aby šlo cestou, kterou vám ukázala vaše nebeská Matka.

Je to jistá cesta, která vás přivede k Bohu záchrany a pokoje.

Na této cestě zakusíte lásku Otce, který vás tak velice miluje a vede, připravuje vám každou věc svou božskou Prozřetelností a který vás volá ke stále většímu štěstí.

Nechejte se v každém okamžiku vést otcovskou láskou jako malé děti, které se dokonale odevzdávají jeho božské vůli. Na této cestě se setkáte s božskou osobou mého Syna Ježíše, který je se svým oslaveným tělem a se svým božstvím vždycky blízko každému z vás!

On chce být vaší radostí a vašim pokojem.

On chce, aby ho každý z vás miloval, následoval a napodoboval.

Cesta, po které vás vedu, je cesta dokonalého následování mého Syna Ježíše. Tímto způsobem žijete podle zasvěcení svého křtu, odporujete světu a jeho svodům, abyste šli cestou božské milosti, lásky a svatosti.

Na této cestě budete každý den přetváření mohutným působením Ducha svatého, mého nejmilejšího Snoubence, který vás povede k dokonalosti vašeho svědectví.

Stanovila jsem, že to bude pro vás svědectví bolestné.

Doba očisty a krvavé zkoušky se blíží. Je nutná k záchráně mých dětí a aby se církev očistila od rány odpadu a nevěry.

Má mateřská láska mě pobádá zkrátit tu dobu. V krátkém čase začnete chápat, co vám už léta říkám. ...

Přemilí synové, podporujte plán vaší nebeské Matky s velkodušností a plni důvěry.

Žijte v pokoji srdce.

Milujte, modlete se, činite pokání!

S prostotou dítěte žijte přítomný okamžik, který vám připravuje Otec jako dar své božské Prozřetelnosti.

Nedejte se svést těmi, kteří konkrétně uvádějí roky a dny, jako by chtěli určovat termíny nekonečnému milosrdenství božského Srdce mého Syna Ježíše.

Dnes je mnoho falešných proroků, kteří rozšiřují lživá poselství, aby mnoho mých dětí uvrhli do úzkosti a strachu.

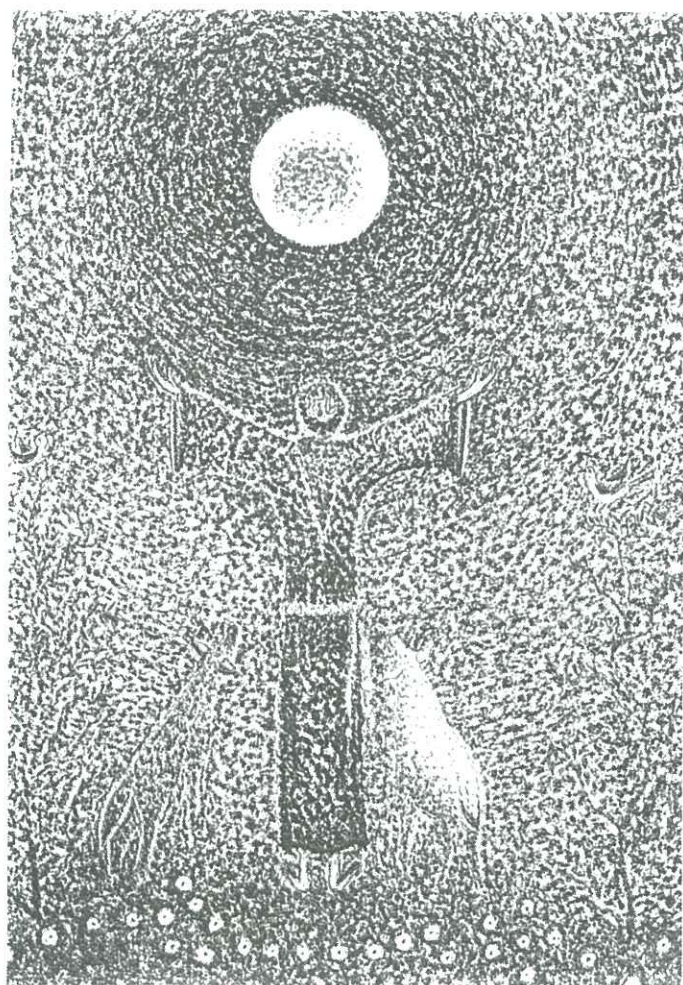
Jsem Matkou naděje a důvěry!

Se mnou prožijte tuto dobu vašeho druhého adventu.

Jako jsem byla panenskou Matkou prvního příchodu Ježíše, tak dnes jsem slavnou Matkou jeho druhého příchodu.

Žijte v tomto očekávání a budete blažení. ...

Knihu poselství 'Kněžím, přemilým synům Panny Marie' můžete dostat ve středisku MKH, Černochova 7, Olomouc, PSČ 772 00.



Obraz od nás pro papeže. U příležitosti Světového dne zvířat se pořádá stále více nejruznějších akcí. Francouzská Společnost na ochranu zvířat zavedla u příležitosti svátku sv. Františka z Assisi v r. 1990 velmi pěknou tradici: každý rok jede do Říma mezinárodní delegace ochránců zvířat a daruje Sv. Otci umělecké dílo zobrazující sv. Františka. Papež to vnímá velmi citlivě. Připomíná, že "ochrana zvířat je křesťanská etika". Letos byl malířem obrazu český kněz P. Ing. František Weigel.

Pater Weigel byl tajně vysvěcen na kněze za totality. Své poslání nachází v apoštolátu skrze výtvarné umění, zaměřené na úctu k přírodě jako Božímu dílu. Je také velmi aktivní v Mariánském kněžském hnutí. Rozhovor s touto pozoruhodnou kněžskou osobností přineseme v některém z příštích čísel.

ZAVRAŽDĚN KNĚZ

V italském Palermu byl zavražděn 56 letý duchovní Giuseppe Puglisi, farář čtvrti San Gaetano, známý jako odpůrce mafie. Neznámí pachatelé ho těžce zranili střelou do krku. Po převozu do nemocnice zemřel.

Papež Jan Pavel II. vyslovil nad tímto barbarským činem svou bolest a rozhořčení. "Kéž nevinně prolitá krev tohoto kněze přinese milované Sicílii mir," řekl Sv. Otec.

MAĎARŠTÍ BISKUPOVÉ K VOLBÁM

Biskupská konference Maďarské republiky vydala k nadcházejícím volbám prohlášení, z něhož vyjímáme:

"Země prožívá vážné hospodářské obtíže zděděné po minulém režimu a vyvolané též jinými příčinami. Nejbolestnější je ale prohlubování morální krize, což se projevuje ničením hodnot manželství a rodiny, nespravedlivými útoky na výuku náboženství a církevní školy, zbídačováním mnoha obyvatel při současném obohacování se jiných, šířením násilí, pornografie, kriminality a korupce, zatímco zákonost, svědomitost, nesobectví a poctivost ztrácejí svou půdu. Věřící jsou zodpovědní za budoucnost. Je nepřipustné, aby s naší pomocí, našimi hlasy nebo v důsledku naší nepřítomnosti u voleb se dostaly k moci osoby, jež neposkytují záruku respektování náboženských práv maďarské společnosti, která je ve své většině křesťanská."

ŽIVOT V SOLIDARITĚ

Za předsednictví moravského metropolitů mons. Jana Graubnera zasedala v Praze Biskupská konference Čech a Moravy. Plzeňský biskup mons. František Radkovský informoval o nedávném setkání evropských biskupů v Praze a řekl, že Církev musí v ještě větším stupni než dosud se snažit o formování a výchovu lidí k plnému životu ve svobodě.

"Opravdová svoboda vyplývá z hlubokého zážitku Boží přítomnosti, blízkosti Boha a naprosté důvěry," řekl Otec biskup Radkovský.

Musíme říci, že myslící přírodovědec nutně musí být i zbožným člověkem, neboť se musí sklonit v úctě před Božím duchem, který je tak zjevně v přírodě poznatelný.

Gustav Mie (1868 - 1957),
německý fyzik

P. Stanislav Jaromí OFMConv:

JSEM ZODPOVĚDNÝ ZA ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ?

Stále častěji se ve světě, mezi hlavními problémy současnosti, objevuje péče o životní prostředí. Vyrůstá společné vědomí ohrožení, které vyplývá z ničení naší planety a ekologických vztahů k ní. Člověk, který pochopí tuto těžkou situaci, musí dojít k promyšlení svého vztahu k přírodě a zaujmout odpovídající postoj.

Velikou odpovědnost za stav životního prostředí nesou osoby politicky a hospodářsky činné. Ale, jak píše papež Jan Pavel II. ve své encyklice *Sollicitudo rei socialis*: "S přesvědčením je možné hovořit o "egoismu" a "krátkozrakosti"; je možné odvolávat se na "chybné politické volby" a "mylná hospodářská rozhodnutí". V každém takovémto hodnocení však přichází ke slovu kritérium eticko-morální. V povaze člověka vyniká to, že je těžké provést hlubší analýzu lidských činů a přestupků, bez použití posudků či závěrů etického řádu".

Jestliže považujeme problém ekologie za etickou výzvu, je třeba položit si otázku: "Před kým jsem zodpovědný?"

Křesťan je zodpovědný před Stvořitelem. "Stvořitel chtěl, aby člověk žil společně s přírodou jako její rozumný a šlechetný "pán a strážce", a ne jako její bezohledný vykořisťovatel"(Jan Pavel II., encyklika *Redemptor hominis*).

Víra v Boha Stvořitele, Spasitele a Vládce světa nás zavazuje k přijetí nového způsobu myšlení a činnosti, která povede k:

- citlivějšímu vztahu lidí ke světu, historii a životu,
- uznání vlastní zodpovědnosti za Zemi - dar a úkol pro celé lidstvo,
- budování rozumného žebříčku hodnot, který bude brát na vědomí podmínky a kvality lidského života, ochranu životního prostředí a přírodního bohatství.

Příkladem ať je nám sv. František z Assisi (1182 - 1226) - patron ekologů a všech, kteří se zabývají ochranou a vytvářením prostředí. František, známý svým postojem vůči přírodě, je dodnes velkým vzorem, výborným učitelem a inspirátorem lidí zajímajících se o osud našeho světa.

Můžeme se od něho naučit nejméně pěti postojům:

- postoji bratrství s celým vesmírem,
- solidárního podílu na bohatství Země,
- úcty a pokory ke všem projevům života,
- starostlivosti o stvořený svět,
- zdravé míry ve využívání darů přírody.

Sv. František, jak někdo velmi pěkně řekl, byl člověk nevyčísitelně zaskočený překrásným tajemstvím světa. Krásný důkaz pro to nacházíme v jeho Chvalozpěvu stvoření, který je některými lidmi nazýván "ekologickým manifestem".

Stojí za to, abychom si připomněli jeho některé verše:

*Nejvyšší, všemocný, dobrý Pane,
tobě buď chvála, sláva, čest a všechno dobrořečení.
Patri tobě jedinému, Nejvyšší,
a žádný člověk není hoden vyslovit tvé jméno.*

*Ať tě chválí, můj Pane, všechno, co jsi stvořil,
zvláště pak bratr slunce,
neboť on je den a dává nám světlo,
je krásný a září velkým leskem,
vždyť je, Nejvyšší, tvým obrazem.*

*Ať tě chválí, můj Pane, sestra luna a hvězdy,
stvořils je na nebi jasně, vzácně a pěkně.*

*Ať tě chválí, můj Pane, bratr vítr
a vzduch i oblaka, jasná obloha i každé počasí,
kterým živiš své tvory.*

*Ať tě chválí, můj Pane, sestra voda,
která je velmi užitečná, pokorná, vzácná a čistá.*

*Ať tě chválí, můj Pane, bratr oheň, kterým osvětluješ noc
a on je pěkný, příjemný, mocný a silný.*

*Ať tě chválí, můj Pane, naše sestra matka země,
která nás živi a slouží nám,
a rodí rozličné plody s pestrými květy a trávou.*

MYŠLENKA NA NEDELI

V herecké mluvě se říká divadlu "prkna co znamenají svět". Je to výstižné, protože svět se skutečně podobá jednomu velkému teatru. Každý v něm hraje nějakou úlohu. Někdo velkou, jiný menší, jak kdo umí. Zkrátka je v nás kus herce. Hraje se jak se dá... Říkáme ANO, myslíme si NE. Jinak mluvíme a jinak jednáme. Pak se stane, že svým životem a nebo svými slovy se usvědčíme ze lži.

To má na mysli Pán Ježíš, když kritizuje tehdejší špičky Židovství zákoníky a farizeje. Oni znali celý Zákon, a Ježíš autoritu rabinů přijímá. Napadá však praxi, nedůslednost v životě a předstírání něčeho co není v srdci ve snaze, aby si získali úctu a vyvolali obdiv od lidí. Pán to vše odkrývá, nekritizuje pro kritiku, ale nastavuje jim i nám zrcadlo; abychom se zadívali sami na sebe jací doopravdy jsme. Nevidíme jeden do druhého,

ale vidíme jen do sebe. Proto si přiznejme, že leckdy naše láska je předstíraná, že tu a tam se díváme na své bližní z patra. Modlíme se a přitom podle toho nežijeme. Mluvíme o víře, ale své hovory těžko svým životem doháníme. Nic totiž není věrohodné bez lásky. Možná při tomto vyznání v sobě pocítíme hořkost, ona však nemá dlouhé trvání, protože Muž z Nazareta Ježíš darem své lásky náš učí hledat a najít sami sebe.

Každý, kdo trpělivě naslouchá, kdo bloudícímu ukáže cestu, kdo nehraně má rád věrohodnost a chrání víru, aby se nerozplynula.

Budme poctiví sami k sobě. Nemluvejme, ale jednejme. Ať naše slovo se kryje s činem, protože jen tenkrát, jak píše sv. Řehoř jsme praví věřící, pokud víru, kterou vyznáváme ústy, také dosvědčujeme skutky.

(j)

Slovo Boží a víra

Slyšeli jsme slovo Boží.
Slovo Boží je pokrmem víry.
Nestačí pokrm pouze spolknout.
Nestačí slovo Boží jen vyslechnout.
Po požití pokrmu dochází k jeho trávení.
Po slyšení slova následuje zamyšlení.
Po trávení pokračuje zažívání.
Po rozvažování následuje možnost uvěření.
Pokrm jako výživa přichází do krve.
Slovo Boží vstupuje do duše.
Vyživuje - posiluje - proměňuje!
Kdo se nesytí - slabne, chřadne, hyne.
Ryzí víra žije z Božího slova.

ARIZONA: Vatikánský teleskop posvěcen

Castel Gandolfo. Vatikánský teleskop na 3500 metrů vysoké hoře "Mount Graham" v USA ve státě Arizona byl v září letošního roku posvěcen. Zástupce ředitele vatikánské hvězdárny v Castel Gandolfo, jesuita P. Sabino Maffeo, sdělil, že zahajovací ceremonie se zúčastní všichni astronomové a asistenti observatoře. Pomocí dárků byla cesta do Arizony umožněna i čtyřem úředníkům vatikánské hvězdárny a jejich rodinám. Proti zařízení s teleskopy různých národů už po léta protestovali zástupci Apačů, protože Mount Graham je "svatou horou" indiánů. Ochránci přírody viděli ve stavbě ohrožení tamní fauny - červených dubových rožků. Práce byly vícekrát z rozhodnutí soudu přerušeny.

Vatikánská hvězdárna v papežském letním sídle kvůli znečištění ovzduší a záplavě světél blízkého Říma už dlouhou dobu nemůže být využívána k vědeckým pozorováním. Vatikánští astronomové zřídili

už před 13 lety výzkumný ústav na univerzitě Tuscon v Arizoně. Nový vatikánský teleskop, nazvaný podle amerického darce Freda Lennona "Lennon Teleskop", je nejmodernější dalekohled o průměru zrcadla 180 cm.

Náboženství a věda se nevylučují, ale naopak doplňují a vzájemně podmiňují. Bůh stojí pro věřícího na začátku, pro fyzika na konci všeho myšlení.

**Max Planck,
německý fyzik,
zakladatel kvantové teorie**

Chovám největší respekt a největší obdiv pro inženýry, zvláště pro největšího z nich - pro Boha.

**Thomas Alva Edison,
1847-1931
americký vynálezce**

PERIKOPY NA 31. NEDELI V MEZIDOBÍ:

**Mal 1,14b-2,2b8-10
1 Sol 2,7b-9,13
Mt 23,1-12**

MODLITBA CENTREM ŽIVOTA

U příležitosti návštěvy biskupů z USA ad limina ve Vatikáně mluvil Sv. Otec o potřebě modlitby v životě dnešního člověka. Řekl doslova:

"Mladí dnes očekávají od svých pastýřů, že se stanou jejich opravdovými učiteli skutečné křesťanské modlitby. Modlitba není jen jednou z mnoha činností mezi jinými, ale centrem našeho života v Kristu."

GORBAČOV VE Vatikáně

Sv. Otec Jan Pavel II. přijal na soukromé audienci bývalého sovětského představitele Michaila Gorbačova s chotí. Gorbačov po setkání prohlásil, že papež má jednu z předních zásluh na změnách, k nimž došlo ve východní Evropě.

PROTI UNÁHLENÉMU ROZHODNUTÍ

Při nedávné audienci zástupců řeholí ve Vatikáně papež Jan Pavel II. varoval mladé lidi před neuváženým vstupem do řádu či kongregace. Řekl, že největší potíže při formaci noviců vyplývají z nedostatečné zralosti při vstupu do noviciátu. Vyzval představené řeholí, aby při hledání řeholních povolání nehleděli v prvé řadě na kvantitu, nýbrž na kvalitu.

POMOC PRO MOSTAR

Brněnský biskup mons. Vojtěch Cikrle požehnal akci humanitární pomoci obyvatelstvu válkou zničeného Mostaru v Bosně-Hercegovině. Jedná se o 14 t sunaru a 6 t sušeného mléka pro děti v hodnotě 1,5 mil Kč. Organizátorem je Diecézní charita ve spolupráci s Nadací Lidových novin.

RESTITUCE PO MAĎARSKU

Církvím v Maďarsku bylo doposud vráceno celkem 705 budov zabraných protiprávně komunistickým režimem. Katolická církev však požaduje restituci ještě dalších 6200 objektů, které jsou nezbytnou podmínkou jejího normálního života. Pokud návrat požadovaného objektu není možný, stát vyplácí církvi odškodné.

POSTKOMUNISMUS JEŠTĚ NEZMIZEL

Polský primas kardinál Józef Glemp na tiskové konferenci ve Varšavě k výsledkům nedávných polských parlamentních voleb řekl, že postkomunismus v zemích východní Evropy zdaleka ještě nezmizel a je třeba s tímto faktem počítat. Zároveň vyzval katolickou církev ve východní Evropě, aby byla více misionářsky aktivní, neboť to je jediná možná cesta k likvidaci zbytků komunistického myšlení.

J. LUX VÍTÁ NOVOU ENCYKLIKU

Předseda KDU-ČSL a místopředseda vlády ČR ing. Josef Lux přivítal zveřejnění nové papežské encykliky "Splendor veritatis". Řekl o ní, že "promlouvá k současnému světu, kde bohatství je mírou všech věcí, kde na hodnotové stupnici se mnoho lidí posunuje od slůvka být stále více ke slůvku mít..."

TRÉNINK "LIDSKÝCH PRÁV"

Františkáni v jihoamerické republice Ekvádoru uspořádali speciální trénink pro příslušníky policejních a vojenských sil, při němž se mají naučit obraně, která protivníkovi nepůsobí újmu na zdraví nebo dokonce na životě. Nazývají ho "tréninkem lidských práv". Do kursu je prozatím přihlášeno 1200 důstojníků armády, 3000 vojáků a 1000 policistů. Akce je podporována ekvádorským ministerstvem obrany a latinskoamerickými organizacemi pro lidská práva.

KNĚZ VYSOKO CENĚN

Podle nedávné ankety 71 procent Francouzů bez rozdílu náboženské příslušnosti a světového názoru považují povolání kněze jako "důležité pro naši společnost", 23 procent soudí opačně. 39 procent dotázaných řeklo, že kněží se jim jeví jako "šťastní a přímí" lidé.

DVA POHLEDY NA RESTITUCI

Letošní "horké" politické léto v ČR se vyznačovalo značně odlišnými názory na navrácení nemovitého majetku církvím a náboženským společenstvím vůbec a římskokatolické církvi zvláště.

Zda různíci se názory na věc mezi vládnoucí koalicí zanechá trvale negativní následky v partnerských vztazích - stále zůstává nevyřešenou otázkou. Bez ohledu na oficiální anketní výsledky prognostických a statistických ústavů v českých zemích, jeví se den ze dne zřetelněji, že převážná část pravicově orientovaných občanů ČR sdílí logické stanovisko, že jakkoliv ukradený majetek by měl být vrácen původnímu vlastníku "in natura", tzn. v plném rozsahu - nepřihlížeje na zpochybnuté argumenty, jak jej vlastní ziskal. Existuje-li důvodné podezření, že vlastní ziskal majetek způsobem, který je v rozporu se zákonem, je to pak věcí vyšetřujících a soudních orgánů, které s konečnou platností rozhodnou o oprávněnosti či neoprávněnosti těchto zpochybnutých argumentů.

Jistá část pravého politického spektra se neztotožňuje s verzí KDS a KDU-ČSL, prosazující návrhy restitučního zákona, zaručujícího vrácení veškerého neprávem "znárodněného" církevního majetku a majetku klášterů a řádových kongregací. Mluví těchto politických struktur se dožadují revize majetku těchto subjektů s poukazem na nelegitimní získání nemovitého majetku římskokatolické církve po Bílé Hoře.

Je nabíledni, že takto revizionisticky chápaná restituce církevního majetku nahrává nejen levému politického proudu, ale i všem bezpartijním chameleonům z ateistických řad, pošilhávajících po rádobě socializujících tendencích padesátých let. Svobodomyšlně narůžovělé tóny té "liberálnější" pravicové koaliční části totiž velmi podezřele korespondují s "rudou intonací" tzv. Vítezného února...

Nelze popřít fakt, že tento zdánlivě nesourodý šik ekonomicko-politických stoupenců, brnkajících na struny socialistického comebacku (zvl. ve vztahu k církvím), je pro antiklerikální frontu atraktivním soustem.

Není bez zajímavosti, že tentokrát bez ohledu na jejich politické zabarvení. Neuvědomí-li si pravicoví partneři tuto skutečnost závčas, a budou-li levíci i nadále přihrávat na smeč, může se stát, že se jim sice společně podaří zablokovat plošné navrácení majetku církvím, zato však ztratí tolik potřebnou kompa-

tibilitu koaličního seskupení před blížícími se komunálními volbami - a navíc pozbudou důvěru u většiny svých potenciálních voličských příznivců: viz poslední volební výsledky v Polsku!

Jak rozdílné jsou pohledy na diskutovanou problematiku u nás (konkrétně v přerovském okrese) v porovnání se situací ve svobodném Estonsku, měli jsme možnost si ověřit při návštěvě estonských řádových sester v ČR.

Estonský právní systém zaručuje církevním institucím (luteránským, katolickým, pravoslavným aj.), že veškerý nemovitý i movitý majetek, který jim byl v roce 1941 zcizen bolševickým režimem - t.j. všechny sakrální objekty (kostely, kláštery), včetně teologických učilišť, polností a lesů a k nim přínáležející hospodářské budovy - přechází bez jakýchkoliv průtahů původním vlastníkům těchto realit.

Státní aparát zde podporuje iniciativy při obnovování zcela nezávislého klášterního školství, všemi dostupnými prostředky umožňuje rozvoj řeholní pedagogiky a všeobecně prospěšné společenské osvěty. Otvírají se zde klášterní katolické školky (řízené samosprávou řádových sester) s přednostním metodickým zaměřením na duchovní etiku mládeže.

Naprosto neadekvátní situace v této oblasti se zřetelně jeví u nás v Přerově: řadu měsíců je odpovědnými orgány veden sisufovský boj o vrácení klášterního objektu na Šiřavě, nebo sesterského penzionu "MARIA" na Velké Dlážce!

V povědomí všech generačně starších přerovských občanů jsou uvedené budovy neodmyslitelně spjaty s majetkem řádových sester. Duchovní sounáležitost zdejšího klášterního školství stále přetrvává v myslích a srdcích nejen Přerovanů, ale celého moravského regionu...

Tento fakt nelze zviklat ani seberašfinovanějšími právními klíčkami, jimiž je uměle tato causa donekonečna obestírána - nicméně řehtot byrokratického šimla stále přehlušuje hlasy litery zákona a oprávněné nároky řádových kongregací; bez uzardění je systematicky smetává ze stolu...

Leckteří činitelé se přitom potutelně usmívají, jak se jim daří cílevědomě rozbít jednotu pravice! Jejich škodolibý chechtot by měl už jednou probudit pravicovou koalici z politické letargie.

František Cigánek

SOCIÁLNÍ NAUKA CÍRKVE A NAŠE DOBA

Doba, v níž žijeme, je dobou přelomu a duchovní krize. Papež Jan Pavel II. ze svých četných zahraničních cest dobře zná nepředstavitelnou bídu třetího světa i duchovní krizi západu. A není jistě náhodou, že během deseti let (1981 - 1991) vydal tři velké sociální encykliky: Laborem exercens, Sollicitudo rei socialis a Centesimus annus, v nichž se vyjadřuje k nejpalčivějším otázkám dnešního světa.

Proto by i naši biskupové měli:

1. Zaujímat kritická stanoviska k ožehavým hospodářským, politickým, sociálním a kulturním otázkám dnešní doby.

2. Ukazovat cestu do budoucnosti: vyzvat křesťany, aby na sebe vzali odpovědnost za tento svět; aby zvyšovali bohatství, které má lidstvo k dispozici, a aby orientovali jeho užívání k ušlechtilým a křesťanským cílům. Poslání křesťanů přesahuje duchovní dimenzi a přináší s sebou sociální, politickou i ekonomickou odpovědnost.

3. Poukazovat na význam mezilidské solidarity. V dnešní době právem platí: pax - opus solidaritatis, mír je ovocem solidarity.

4. Přípravovat sociální pastýřský list, který by vyčerpávajícím způsobem na základě nejširší diskuse pojednával ve světle sociální nauky církve o nejširším spektru současných problémů.

Myslím, že na tomto místě je vhodné připomenout pár myšlenek velkého německého sociálního myslitele biskupa Wilhelma Emmanuele von Kette-

lera (1811 - 1877), jehož sám papež Lev XIII. nazval svým velkým předchůdcem. A uvážíme-li, že tyto myšlenky jsou staré stočtyřicet let, žasneme nad jejich aktuálností:

"Mám nejen právo, ale i povinnost pozorně sledovat dělnickou otázku a na základě vlastního názoru se k ní podle okolností vyjadřovat. Můj biskupský úřad nejen že mne této povinnosti nezabavuje, ale naopak, mě k ní zavazuje. Když jsem byl svěcen na biskupa, položila mně církev mezi jiným i tuto otázku: Chceš ve jménu Páně být plný lásky a milosrdenství ke všem chudým, potřebným a cizincům? A já jsem odpověděl: Chci. Podle slov božského Spasitele: Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás, je biskup zástupcem Krista a církev se ho táže, zda chce Kristovu lásku napodobovat. Jak bych proto mohl po tak slavnostní slibu zůstat netečným k základním potřebám tak početné skupiny lidí? Dělnická otázka mě dojmá a jako biskupovi je mně tak blízká jako blaho všech mých milovaných diecézanů, s nimiž jsem spojen Kristovou láskou."

Naše náboženství je jen tehdy opravdu katolické, je-li zároveň sociální.

Bude-li církev ignorovat sociální nauku a omezí-li se jen na běžnou pastorační, nebude moci miliónům duší zprostředkovat pravou Kristovu nauku.

Kristus není Spasitelem světa jen proto, že vykoupil naše duše, on nám přinesl totální vykoupení: po stránce občanské, politické i sociální.

Ing. Cyril Martinek

ŠÍŘENÍ STARÉHO RITU NEŽÁDOUCÍ

Němečtí biskupové vydali prohlášení, jimž odpovídají na požadavky stoupenců starého předkoncilního ritua Pia V., kteří si přejí rozšířit tyto mše do většiny německých kostelů. Biskupové upozorňují, že v každé německé diecézi existuje minimálně jeden kostel, kde lze tzv. tridentskou mši slavit. Její další rozšiřování není žádoucí, neboť ritus Pavla VI. musí mít přednost. Motu proprio papeže Jana Pavla II. z r. 1988 "Ecclesia Dei", které povoluje slavit mši svatou také v ritua Pia V., pokud existují zájemci, jasně však stanoví, že pokoncilová obnovená liturgie je univerzální a nutno věnovat prvořadou pozornost a péči jí.

BRNĚNÉ U SV. OTCE

Brněnští poutníci z farnosti sv. Jakuba se 6. října účastnili audience u Sv. Otce Jana Pavla II. V překrásné atmosféře 10 tisíc věřících z celého světa, je Svätý Otec oslovil česky a zdůraznil nutnost pravdy a etiky. Téma, kterým se obrací ve své nejnovější encyklice "Veritatis splendor" na věřící všech zemí.

Při společné modlitbě Páně, kterou se Svätý Otec modlil italsky a přítomní věřící ve svých jazycích, vzniklo unikátní společenství. Naším poutníkem se dostalo ještě dalšího milého zážitku. Octli se v sousedství slovenských poutníků, které přišel pozdravit také pan kardinál Korec a mons. Pavol Hnilica SJ. Oba církevní hodnostáři se také srdečně přivítali s Moravany, radostně zavzpomínali na svá studentská léta v Brně a pan kardinál Korec se svým typickým šarmem konstatoval, že "... nesmíme mezi sebou postavit čínskou zeď" (slovensky). Vyslovil tím i naše přání. -zak-

JUBILEUM DR. V. NOVÁČKA

Probošt kapituly sv. Václava v Mikulově na Moravě ThDr. Vladimír Nováček se dožívá 75 let. Byl vězněm komunistických koncentračních táborů, r. 1968 ho biskup dr. Karel Skupý po svém návratu z internace jmenoval svým generálním vikářem. Posrpnový normalizační režim, jemuž byl nepohodlný, jej odsunul do Mikulova, kde působí dodnes jako probošt. Naše redakce vyprošuje jubilantovi Boží pomoc do dalších let a pevné zdraví.

CÍRKEV CHCE BÝT PROSTŘEDNÍKEM

Katolická církev v Guatemale nabízí své zprostředkovatelské služby v ozbrojeném konfliktu mezi vládou a levicovými povstalci. Oznamil to biskup ze Zacapy Rodolfo Quezada Toruno.

Z KNIH
MATICE



CYRILOMETODĚJSKÉ s.r.o.

PÁTER PIUS

MUŽ BOLESTI A LÁSKY

Život každého z nás je posláním, poselstvím. Nikdo z nás tu není z rozmaru nebo na hračku, s každým má Buh svůj plán, a to věčný!

Posláním je život rodičů i dětí, život učitele, dělníka i rolníka, život vědce, umělce, politika, technika, kněží, řeholníků - posláním je i život světců.

Poslání jednoho se týká převážně jen obce nebo úzkého okruhu, poslání jiného zachycuje kraj, národ, ba celý svět. To je i případ P. Pia. Jeho život byl a je poselstvím. Pro věk atomový i pro věky následující. Naplno se má jeho poselství teprve rozvinout, zapalovat a uchvacovat!

Brož., 72 stran textu + 10 barevných fotografií na křídovém papíru, prodejní cena 15 Kč.

Je neuvěřitelné, co všechno se musí věřit, aby člověk mohl být nevěřícím.

Kardinál Michael Faulhaber

Moderní objevy úplně zničily starý materialismus. Universum se dnes ukazuje našim očím jako myšlenka. Myšlenka ale předpokládá toho, kdo myslí.

J. Amrose Flemming,
1849-1945
britský fyzik a
radiotechnik,

ZNOVU VYSVĚCEN

Kostel na Uhlířském vrchu nedaleko Bruntálu, zdevastovaný sovětskými vojsky, které v Bruntále sídlily, byl slavnostně znovuvysvěcen a uveden do provozu olomouckým arcibiskupem mons. Janem Graubnerem dne 9. října letošního roku.

ENCYKLIKA "VERITATIS SPLENDOR"

Předmět: V této encyklice Jan Pavel II. pojednává o některých základních prvcích katolické morálky, jak to ostatně již předem oznámil v apoštolském listu "Spiritus Domini", zveřejněném 1. srpna 1987 v rámci 200. výročí smrti sv. Alfonsa Marie de Liguori, patrona zpovědníků a moralistů.

Jestliže tento tak očekávaný dokument, na němž se tak dlouho pracovalo, je vydáván teprve nyní, je to proto, že se pokládalo za vhodné, aby mu předcházela "Katechismus katolické církve", obsahující plný a soustavný výklad křesťanské morálky. Encyklika proto odkazuje na tento katechismus jako na "spolehlivý a právoplatný styčný text pro výuku katolického učení" a může se tedy omezit jen na některé základní otázky církevního morálního učení a to ve formě rozlišování, jemuž učitelství církevního úřadu podrobuje určité sporné problémy nynější morální teologie.

Komu je určena. Sv. Otec se obrací přímo a bezprostředně k biskupům kteří spolu s Petrovým nástupcem a pod jeho vedením mají za úkol střežit "zdravé učení" a bdít, aby Boží slovo, jemuž je třeba věřit a podle něhož je nutno žít, bylo věrně vyučováno. Je to část původního, Ježíšem uloženého apoštolského poslání, jež je nutno plnit v každé době za pomoci Ducha sv., aby se tak povznášelo církevní společenství, hlásání evangelia a dialog o pravdě a dobru, který církev vede s každým člověkem a národem.

Důvody: Bohatý obsah morálního rozjímání a úvah, jenž se rozvinul v papežském učitelství, zejména v posledních dvou staletích a jenž zaujímá různé oblasti lidského života, musí v současné době čelit nové situaci, jež se vytvořila ve společnosti i v samém křesťanském společenství. Spolu s velkým a chválným pokusem o mravní obrodu ze strany II. vat. koncilu, se však v katolické morální teologii rozšířily i pochybnosti a námitky různého druhu, týkající se morálního učení církve; bylo stále jasnější, že nejdě jen o částečné a příležitostné zpochybňování některých specifických morálních předpisů, nýbrž že se v celku a soustavně pochybuje o celém morálním dědictví jako takovém. Toto dědictví se ovšem zakládá na přesně vymezených antropologických a etických pojmech.

Obzvláště se v některých teologických směrech odmítá tradiční učení o přirozeném zákonu jakož i o universalitě a stálé platnosti jeho předpisů. Diskutuje se i o plném právu učitelství církevního úřadu zasahovat do morálních otázek a s plnou autoritou učit o neodvolatelných požadavcích Božích příkazů. Kromě toho se někteří domnívají, že je možné milovat Boha a bližního, aniž by však k tomu

byli vždy a za všech okolností zavázáni příkazními, jak jim učí církev. Uvádí se v pochybnost i vnitřní a neoddelitelná příčinná souvislost mezi vírou a morálkou a vymýšlejí se dokonce teorie o možnosti různých forem pluralismu, jež jsou ovšem neslučitelné s církevním společenstvím.

Vzhledem k šíření takovýchto stanovisek nikdo nemůže popírat, že tu jde o zásadně důležité otázky pro církev, pro život věřících i pro samo lidské soužití. Pastorační a společenské obtíže, které z toho plynou, na všech úrovních dokazují, že lze mluvit o skutečné krizi a papežský učitelství úřad proto pokládá za svou povinnost přesně stanovit věroučné hledisko rozhodující pro její kladné řešení.

Jádro problému: Kořen těchto protestů a řešení nesmiřitelných s katolickým učením tkví ve vlivu myšlenkových proudů, které nakonec vedou ke zničení lidské svobody, a to právě v jejím základním a podstatném vztahu k pravdě. Přehnané pojetí nezávislosti povznáší svobodu až do té míry, že z ní dělá absolutní zdroj všech hodnot, aniž by nějak závisela na pravdě.

Je nezbytné uznat, že v katolické teologii nenabízíme taková krajní stanoviska a stejně tak je nutno uznat, že katolická teologie v duchu osobnějšího způsobu myšlení kladně rozvinula a znovuobnovila ty nejlepší a klasické věroučné tradice o hodnotě osobní zodpovědnosti, jakož i o úloze rozumu a svědomí při vytváření pojmu morální povinnosti. Nicméně v některých případech se dospělo i k radikál-

nímu promyšlení vzájemné souhry rozumu a víry při stanovení morálních norem, vztahujících se na specifický světský stanoviska. Přitom se připisuje nezávislému rozumu (bez ohledu na zjevení, tradici, učitelství úřad a dokonce na pravdu, jež mu předchází) úkol tvůrčím způsobem stanovit předpisy týkající se lidského dobra.

Ještě radikálnější postup dospěl tak daleko, že přijetím určitého pojetí nezávislosti byl zpochybněn i vnitřní vztah mezi vírou a morálkou. Víra však není jen čistě intelektuální schválení abstraktních pravd. Víra má i svůj morální obsah. Dává vznik důslednému životnímu úsilí a také je vyžaduje, přináší a zdokonaluje zachovávaní příkazů. "Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do nebeského království, nýbrž ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce."

Kristus světlo národu: Vzhledem k těmto otázkám a vzhledem k nezbytnému rozlišování, jež je nutné pro uchování pokladu katolického učení, Sv. Otec se obrací k Ježíši Kristu, světlu národu, jenž učil, cestě opravdové svobody: "pravda vás učí svobodným". A zároveň též prohlásil: "Já jsem cesta, pravda a život."

Navzdory všemu zplošťování a falšování, která zdánlivě svobodu oceňuje, ve skutečnosti jí však odnímá její pravý smysl, svoboda je ryzi jen ve vztahu k pravdě, k oně základní a původní pravdě, jež vyzařuje v celém svém lesku z tváře Ježíše Krista (veritatis splendor).

P. Josef Koláček SJ
(předneseno ve Vatikánském rozhlase v den zveřejnění encykliky)

Srdečně Vás zveme:

Do střediska zimních sportů Piani di Luzzo v Dolomitech

27. 12. 1993 - 2. 1. 1994 vánoční prázdniny 4.350,- Kč

8. 1. 1994 - 15. 1. 1994 lyžařské pobyty 4.950,- Kč

29. 1. 1994 - 5. 2. 1994 lyžařské pobyty 4.950,- Kč

V ceně je ubytování, doprava, vleky, polopenze. Též možné individuální pobyty!

Do Říma (a Řezna) k uctění památky ctihodně Mladý a sv. Wolfganga

8. - 14. 2. 1994 5.690,- Kč

Do Svaté Země na zahájení postní doby pro kněze, katechety a věřící v Ježíšových stopách v chronologickém sledu dle evangelií, podrobné citace a popisy k jednotlivým místům.

15. - 22. 2. 1994 ceny od 19.900,- Kč

Zájemcům zašleme podrobné informace, přehled zájezdů, pobytů a služeb na rok 1994 (zdarma) a radu, jak věnovat naše zájezdy jako dárců svým blízkým.

AGENTURA 97

POUŤNÍ CESTOVNÍ KANCELÁŘ

Masarykovo nám. 15
254 01 Jilová u Prahy

tel.: 995 10 35, 995 12 09

fax: 995 10 35

Základní poučkou marxismu-leninismu bylo a je, že víra v nebe je opiem, únikem od pozemské skutečnosti do fantazií a snů, což prý vede k pasivitě, k tomu, že člověk nežije tento pozemský život naplno. Jenže co se rozumí pod pojmem "žít život naplno"? V představě o tom se lidé rozcházejí, někdo tráví celé roky v horečnaté pracovní aktivitě, aby dosáhl blahobytu, peněz, významného postavení, slávy, zaopatření svých dětí atd. "Blázne, ještě této noci bude povolána tvá duše..." ozývá se Spasitel. To všechno jednou skončí. Jde skutečně o plný život, když na jeho konci stojí zánik? Jímí řeší tuto problematiku únikem do rozkoší a požitků - není právě toto opiem, útekem do světa fantazie a nereálných představ? Další zase se snaží obojí skloubit.

Už v antice byla známa scéna ze života Herkulova, kdy k němu přicházejí Rozkoš a Ctnost a nabízejí mu, aby si vybral, kterou z nich chce následovat. Ctnost mu říká závažná slova: "Vyvolíš-li si rozkoš, nezbude po tobě nic než pohár nedopitého vína. Zvolíš-li mne, vykonáš něco, co tě zvěční." Jsou naprosto nenáboženští lidé, kteří se snaží konat dobro, ctnost, s vírou ve věčné trvání těchto hodnot. To je jistě hodné úcty, ale neúplné a přece jen pochybené. Člověk sám o sobě je věčný, hodnoty dobra a ctnosti jsou jen prostředky k dosažení věčnosti. Člověk má svoji neopakovatelnou důstojnost proto, poněvadž byl stvořen k Božím obrazu a vykoupen drahocennou Kristovou krví. Je určen k věčnému životu. Na tyto pasáže nauky Církve klade důraz zejména nynější Sv. Otec Jan Pavel II., připomeňme jeho nástupní encykliku *Redemptor hominis*. Člověk není otrokem sebeušlechtilějších mravních hodnot s tím, že ony přežívají, kdežto on umírá. Taková filozofie nevede k radosti, nýbrž k beznaději a zoufalství. Moderní nenáboženský humanismus dospívá nutně právě k takovým závěrům. Konat dobro a ctnost bez Boha, bez naděje na jiný, lepší život po smrti, který se stane dokonalým naplněním těch hodnot, o něž člověk na zemi usiloval, je něčím smutným, v pravém slova smyslu tragickým. A nevydrží dlouho. Zkušenost dějin je přesvědčující. Osvícenský a později liberální nenáboženský humanismus hlásá už dvě století, že je možno být ctnostným a praktikovat zásady Evangelia i bez Boha, bez Ježíše Krista, bez myšlenky na nebe. Tento humanismus dnes sice odmítá války, rasovou a národnostní nenávisť, mučení, teror a sociální nespravedlnost, v čemž se s ním katolíci perfektně shodnou, avšak stejným dechem obhajuje potraty, mimomanželský sex, pornografii a euthanasii. To už není možno nazvat ani ctností

ani dobrem, naopak neřestí a zlem. Bez Boha a myšlenky na věčnost musí zákonitě to dobré, co ještě existuje v nenáboženském humanismu, vyvětrávat a postupně se ztrácet. Není-li Bůh a život po smrti, chybí motivace, proč trvat na dobru, na ušlechtilých mravních zásadách, když stejně všechno pomijí.

Nebe není opiem, únikem od pozemské reality, nýbrž naopak jejím naplněním. Všichni víme, že na této zemi nedosáhneme naplnění pravdy, spravedlnosti a lásky. Jsme-li však přesto vnitřně puzeni, abychom se pro to angažovali, potom takové naplnění nutně existovat musí a pokud není dosažitelné v tomto životě, bude zcela určitě po smrti. Nebe nemůže být opiem a útekem do neskutečna už proto, poněvadž kdo se chce do něho dostat, nemůže z tohoto světa "utéci", ignorovat ho a nevšímát si bída a strasti svých bližních. Ježíš Kristus hovoří jasně - a je zbytečné všechny příslušné pasáže z evangelií citovat - že do nebe se dostaneme jen na základě toho, co jsme s láskou učinili pro svého bratra, ať už fyzicky nebo duchovně.

Dnes po Einsteinově teorii relativity prostoru a času se nemusíme mučit otázkou, kde vlastně to nebe je. Mělo by nám stačit, že prostě existuje a zajímat nás hlavně, abychom se do něho dostali. Stejně tak je ale očištěc a peklo, jak učí naše víra, i když tyto pravdy jsou jistými teology sdělovány s velikou neochotou a nevysovenou omluvou "promiňte, že my katolíci ještě tomu věříme", někteří je dokonce přímo popírají. Tím více je třeba si cenit nového katechismu, jenž jasně a jednoznačně o nebi, očištění a pekle poučuje.

Spravedlnost si žádá pekla. Nevy-pátraných a nepotrestaných zločinů na této zemi přibývá a čím dál více pachatelů uniká trestu. A očištěc? Protestanté v něj nevěří. Jeho existence se však dá lehce odvodit z faktu, že málokterý člověk je buď černý nebo bílý. Většinou má skloubeny dobré i špatné vlastnosti, dělá dobré i zlé skutky. Katolická církev o nikom neprohlásila, že je v pekle, ani o nejhorších vyvrhelích a tyranech. I oni se mohli na smrtelné posteli obrátit. Byl by Bůh ale skutečně spravedlivý, kdyby například zločiny nacistů a komunistů, kteří na zemi unikli trestu, zůstaly nepotrestány i na věčnosti, i když se jejich pachatelé třeba obrátili a zemřeli v milosti posvěcující? To odporuje majestátu nejvyšší Boží spravedlnosti. Za hříchy je třeba pykat, jinak by Bůh nebyl spravedlivý. Bůh odpouští pro zásluhy Ježíše Krista hříchy, ale trest za něj zůstává. Když není odtrpěn zde, na této zemi, musí být na věčnosti. Věřit pouze v existenci nebe a pekla odporuje přirozené zkušenosti, že většina lidí je

zároveň dobrá i zlá. Pro mnohé z nich by bylo peklo nespravedlivým trestem, neboť víme také o dobru, jež vykonali, ale přijít do nebe stejně snadno jako lidé maximálně dobří a šlechetní - to by rovněž nebylo s Boží spravedlností slučitelné. Už tento přirozený poznatek si žádá existenci očištěce, i když dokladů o něm v Písmě svatém je poskrovnu: ve Starém zákoně se Juda Makabejský modlí za mrtvé, Ježíš Kristus zase říká, že hříchy proti Duchu svatému nebudou odpuštěny "ani v tomto věku ani v budoucím..." (Mat 12,32), z čehož můžeme odvodit, že na věčnosti je dána nějaká možnost očištění. Panna Maria ve Fatimě i v Medjugorje ukázala dětem nebe, očištěc i peklo. Na otázku, kam nejvíce lidí po smrti přichází, odpovíděla jednoznačně, že do očištěce. To souhlasí s přirozenou lidskou zkušeností, že většina lidí není ani jednoznačně zlá ani jednoznačně dobrá, nýbrž něčím mezi tím s dobrými i špatnými vlastnostmi. Víra v existenci očištěce tak nejlépe odpovídá ideálu nejvyšší Boží spravedlnosti i milosrdenství zároveň a současně je pobídkou k tomu, abychom neposuzovali člověka černobíle. Popření zdravé katolické nauky o očištění vede potom k nesmyslným teoriím o převtělování duší, které se dnes v Evropě šíří z Orientu.

Očištěc bude pravděpodobně pro většinu z nás "předstupněm" do nebe, do společenství s trojjediným Bohem, přesvatou Matkou Pannou Marií, anděly a svatými (pokud ovšem vytrváme v dobrém, za což musíme neustále prosit). V tridentském Vyznání víry říkáme: "Věřím ve společenství (lat. *communio*) svatých..." Věčná blaženost v nebi není myslitelná bez společenství. V sedmdesátých letech zemřelý francouzský apoštol malomocných Raoul Follerau jednou řekl: "Nikdy nemůžeš být šťasten sám." Sobci a egoisté, kterým je lhostejné utrpení druhých, jsou na této zemi nejnešťastnějšími lidmi. Jejich zasmušilá a nerudná tvář, plná nespokojenosti a "naštvanosti", je jakousi předchutí pekla, právě tak jako radostná tvář dobrých lidí zakotvených pevně v Bohu a žijících pro druhé je podle kardinála Suenense "předchutí ráje". Konzumní materialismus podporovaný novověkým liberalismem vychovává lidi k tomu prvnímu typu, rovněž tak totalitní ideologie vyvolávající nenávisť, která nikdy neucíní šťastným. Katolické křesťanství staví před oči ideál radosti v Bohu, který inspiruje k nadšené duchovní i fyzické službě lásky pro bližního. Té lásky, která nikdy nekončí a dojde svého naplnění po smrti ve věčném společenství. To je opium? Nikoliv - pouze realita takového pojetí života, které jediné je smysluplné. Radomír Malý

V odstavci nazvaném *Co je modlitba*, je úvodní věta sv. Terezie Ježíškovy: *"Pro mě je modlitba výstup srdce, prostý pohled k nebi, zvolání vděčnosti a lásky uprostřed zkoušek a radostí tohoto života."* Tím je právě vyjádřen ten vnitřní vztah, živý a osobní vztah k Bohu. Místo označení *výstup srdce* bychom snad mohli říci *uzmach srdce*. Někdy je totiž člověk tak dojat - buď radostí, anebo i smutkem. Proto se zde říká: *uprostřed zkoušek a radostí*. Víme zajisté, proč potřebujeme ten *výstup srdce k Bohu*. Protože je to naše jediné útočiště, zejména v bolesti. Čím více se člověk dovede modlit, tím větší má zde záchranu. *Pozvednutí srdce* je důležité tehdy, když se ocitáme uprostřed různých stínů. Avšak je to důležité také, když se radujeme, aby se člověk nestal pyšným, aby nepodlehł zpupnosti a různým nepříznivým vášním. My musíme vidět svět, ale nesmíme zapomínat na Boha. Právo onen prostý a jednoduchý pohled k nebi je nezbytný. Výrazem *pohled k nebi* rozumíme myšlenku na ušlechtlejší, vznešenější věci, projev vděčnosti a lásky. Tedy právě proto katechismus volí jako úvodní myšlenku uvedený výrok sv. Terezie.

Dále se také připomíná známá věta učitele církve sv. Jana Damašského z jeho spisu *O pravé víře*. Také tam se objevuje výrok, že *"modlitba je pozdvížení mysli k Bohu"*. To známe z katechismů z odpovědi na otázku *Co je modlitba*. Avšak zde je ta věta uvedena v celém rozsahu, totiž *"modlitba je pozdvížení mysli k Bohu, anebo prosba k Bohu o pravé statky"*.

o pravé hodnoty. Tedy buď *pozdvížení mysli*, anebo *prosba o pomoc*. Někdy můžeme být oslnováni pochybnými hodnotami, nepravými statky. Proto prosíme o to, abychom měli správný pohled na hodnocení všeho toho, co je kolem nás. Tyto dvě myšlenky nám tedy připomíná 2559. bod IV. dílu katechismu.

Kromě toho máme možnost se setkat ještě s několika myšlenkami. Předně je to myšlenka, že *modlitba je velký Boží dar*. Proč? Kdo totiž potřebuje dar? Ten, kdo je ubohý, nějak postižený. I pro děti lze zvolit takovou myšlenku z nového katechismu, kterou je možno vyslovit větou: *V jakém postavení stojí člověk vůči Bohu?* Katechismus zde připomíná krásnou myšlenku sv. Augustina: *Jako žebrák*. I když má člověk o sobě někdy vysoké mínění, nakonec musí uznat *jsem úplný žebrák*. A právě proto čeká na Boží dar. To, že Bůh s námi mluví, je velký dar. Vždyť to není jen výsledek našich prosb k Bohu, ale především Bůh se sklání k nám.

Základem modlitba je pokora, pravdivé poznání vlastní lidské ubohosti. Někdy je tato ubohost jako by skrytá, jindy se obzvlášť projeví a naše ubohost vyvrcholí. Zejména v okamžiku smrti. Pak jsme už tak ubozí, že už nemůžeme ani mluvit, tak ubozí, že už nemůžeme nic získat. Prohrali jsme všechno. A tehdy můžeme získat už jen to, co nám naši dobrodinci vyprosí. Proto je tak důležitá vzpomínka na zesnulé. Jsme před Bohem jako žebráci.

Na náhrobku jednoho moravského faráře je napsán pozoruhodný nápis:

Prosím o almužnu modlitby. Všimněme toho, že všichni musíme prosit, ale duše našich zemřelých prosí nejuspěšněji. Ten zesnulý, který už zde nemůže nic, prosí *Pamatujte na mne*.

Modlitba je dar. Veliký dar. Když se za někoho modlíme, je to něco úžasného. Modlitba je dar také proto, že když my voláme k Bohu a prosíme ho, tak nás slyší a odpovídá.

Katechismus zde připomíná tyto výroky z Pisma svatého. Jeden je dost známý. Když se zúčastníte pohřbu, tedy se u domu zesnulého obvykle modlíme žalm 130: *"Z hlubin volám k Tobě, Hospodine"* - z hlubin své ubohosti, z hlubin své slabosti, bezmocnosti. Jakoby volal ten, kdo odchází, a my jeho jménem; a pozůstali zase z hlubin svého zármutku.

Jiný pěkný výrok z 18. kapitoly evangelia sv. Lukáše: *"Kdo se poníží, bude povýšen"*. Kdo nedovede pokleknout, ať nečeká Boží pomoc. Když se však ponížím, mohu čekat tento dar.

Nakonec ještě jedna věta z 8. kapitoly listu apoštola Pavla k Řimanům: *"My nevíme ani zač máme prosit"*. Lidé totiž většinou prosí za nepravé statky a méně hodnotné věci: *Jen abych se měl dobře, Jen aby mne nic nebolelo, Jen abych já dosáhl něčeho*. O to zajisté můžeme prosit. Vždyť prosíme také o *chléb náš vezdejší*. Jenže na to nejdůležitější se často zapomíná. Na to, jak jsme ubozí. Skutečně jako žebráci.

Spásy můžeme dosáhnout jedině tehdy, když se dovedeme takto sklonit, ponížít se a volat k Bohu z hloubi své ubohosti: Kriste, Eleison.

O. Stanislav Krátký

POCHYBENÁ VÝCHOVA

V době, kdy ještě byly rodiny monolitní a nebyly rozhodány nákazou rozkladu, vychovávalo se v křesťanských rodinách podle zásady: modli se a pracuj. Děti byly ovlivněny slovem i příkladem rodičů, bývalo používáno i trestu a odměnami se neplývalo.

Potom do výchovy zasahovali ateisti a školy. Dětem i mládeži se dávaly nezasloužené výhody, aby si je vládnoucí strana nalákala do sféry svého vlivu. Rodiče to po nich papouškovali doma. Děti už nebyly všude vychovávány k modlitbě a práci, byly podpláceny a korumpovány sliby o darech a výhodách, opět bez zásluh. Tak vyrostla generace ve značném pohodlí, poznala požitky z věcí a majetnosti, ale byla ochuzena o radosti z poctivě vykonané práce a o potěšení nad vykonanými dobrými skutky. Rodiče a prarodiče zde byli k tomu, aby se starali a pomáhali.

Žila byla jedna babička, která se shlížela ve svých třech vnučkách. Hezká a milá děvčata bývají slabostí

všech babiček. Když se chtěly provdat, ona každé vystrojila svatbu a přichystala výbavu. Přešel čas a vnučky potřebovaly další přísun. Jedna snila o auťáku, druhá o drahém koberci a třetí o parádním kožichu. Ta dobráčka babička se nyní dopustila nešťastného omylu. Prodala svůj domek a peníze poslala vnučkám jako vánoční dárek. Na jaře si přišel kupec zabrat koupený domek a neprozírává babička neměla kam jít. Psala vnučkám a ty ji odmítly přijmout do bytu. To tak, aby nám tu překážela. Dopadla hůř než ten tatiček, který měl tři dcery, obdařil je věnem, a když chtěl u nich na stará kolena pobývat, dvě ho vyhodily ze dveří, až ta třetí, které dal nejmenší, ale více jí trestal a moudře vychovával, ta ho s láskou přijala.

Babička prodala novému majiteli veškeré zařízení a s kufrem odešla do světa. Dokud měla peníze, měla i bydlení. Nakonec se octla před vánocemi na ulici. V té bezradnosti si vzpo-

mněla na přítelkyni, se kterou se poznala v nemocnici. Před Štědrým dnem zaklepała u ní na dveře a s pláčem prosila: *"Maruško, špatně jsem dopadla, nemám střechu nad hlavou a obloha je mrazivá, nechte mě u vás přes svátky"*. Zůstala tam až do jara. Její přítomnost byla požehnáním pro dum. Domáci paní v zimě stonávala a tak ji v domácnosti zastoupila babička. Na jaře jí úřad nabídnul byt v jedné vesnici a tam žila, od příbuzných zcela opuštěná.

Slepá láska rodičů zaslepuje dětem oči, takže si ničeho neváží, nedovedou ocenit obět a nedokážou to rodičům oplácet vděčností. Povolnost, přílišná shovívavost a hýčkání dělají z dětí tvory rozmarné, vzpurné a domýšlivé, mlsné, líné a nesnesitelné, píše Goya.

Křesťanským rodičům stačí, aby žili a vychovávali podle hesla: modli se pracuj, aby to dětem předvedli příkladem a nemusí mít strach o jejich budoucnost.

Jaroslav Olšava

PROČ UCTÍVAT PANNU MARIII?

Tuto otázku si kladou mnozí konvertité, kteří přijali Ježíše jako svého Pána. Avšak nejen oni. Tato otázka není nová. Táhne se již od dob vzniku protestantismu, který zavrhl úctu ke všem svatým.

R. M. Dacík O.P. ve své knize *Prameny duchovního života* píše: "Je to smutný omyl katolíků, když se buď bojí dát Marii, co jí náleží, aby snad neukřivdili Kristu, nebo z nedostatku hlubšího pochopení pravého postavení P. Marie v díle spásy člověka vytvářejí ze svého poměru k ní, jakýsi stav nezdravé náboženské citovosti, zavánějící mnohdy pověrou. Jedni i druzí musí pochopit především velikost svaté Panny a její úlohu v díle našeho nadpřirozeného posvěcení, aby k ní zaujali náležitý poměr, který by byl vedoucím motivem na cestě jejich osobní svatosti" (st. 107).

Tajemství Mariino má základ v tajemství Vtělení, které je jádrem všech tajemství.

Proti nezdravé sentimentální zbožnosti můžeme říci, že **úcta k Panně Marii, její velikost, spočívá právě v jejím Božském mateřství**. Maria ve svém Magnificat zpívá: "Od této chvíle mne budou blahoslavít všechna pokolení, neboť mi učinil veliké věci ten, který je mocný..." Sláva Panny Marie spočívá v tom, že přijala svou úlohu tvora vzhledem ke Stvořiteli, své místo před Stvořitelem, což bylo kamenem úrazu pro satana i pro první lidi. Maria přijala v plnosti také svou úlohu v dějinách spásy, úlohu naprosto nejvyšší - stát se matkou Boho-clověka.

Proti těm, kteří v mariánské úctě vidí zastínění Krista, můžeme říci: Bůh mohl na sebe vzít lidské tělo jiným způsobem než skrze Pannu Marii, tedy člověka. Ten, který stvořil člověka, který je schopen vytvořit Abrahámovy potomky z kamenů, mohl dát tělo Kristu i bez Panny Marie. Bůh se však pokořil před pokorným "Staň se!" Panny Marie. **Když se sám Bůh ponížil před svou nepatrnou služebnicí, jakým právem jí můžeme odírat úctu my, hříšníci?**

Dějiny spásy jsou dovršeny Mariiným "Fiat - Staň se!", její odpovědí na zvěst archanděla Gabriela. Víra každého křesťana má svůj kořen v souhlasu Mariině. Mariino "Fiat" má univerzální platnost.

"Dějiny spásy mají mariánský kořen. Stvořitel řekl na počátku: "Staň se!" (Gn 1,1) a tomu odpovídá "Staň se!" vyslovené ve stvoření" (2), ústy Panny Marie. Panna Maria dala odpověď na Boží lásku, kterou nám Bůh projevil tím, že nás stvořil podle svého obrazu a pro nás stvořil celý svět. Teprve Maria dokázala plně odpovědět na Boží zjevení vírou, dokázala přijmout úlohu stvoření, přijat svou úlohu v dějinách spásy a odevzdat svou svobodnou vůli do rukou Božích. Panna Maria svým "Fiat!" učinila to, co Bůh Stvořitel očekával již od Evy. Zatímco Eva zklamala, nepřijala úlohu stvoření, odmítla plnit Boží vůli, Maria ve svém životě Boží vůli totálně naplnila.

Panna Maria přivedla na svět Vykupitele, zdroj všech milostí, zdroj věčného života. **Je Prostřednicí všech milostí**. Maria je plná milosti nejen pro sebe, ale i pro nás.

Panna Maria není jen matkou Ježíše narozeného v čase, ale je také matkou Ježíše v nás. Ježíše, který žije svůj život v duších pokřtěných, v duších omilostněných, a to skrze víru (Ef 3,17), tedy skrze Ducha svatého, neboť víra je darem Ducha svatého.

Jako Bůh chtěl, aby Maria dala Kristu pozemské tělo, tak také chce, aby Maria dala život Ježíši v nás, aby skrze ní, tedy skrze milosti Ducha svatého, který v ní přebývá v plnosti, v nás žil a rostl Ježíš.

Panna Maria je tedy důležitou a nenahraditelnou společnicí na cestě ke svatosti. Je cestou ke Kristu, kterou jde nesmírně mnoho duší. Je dílem věčného Božího úradku, jak ji nazval sv. Bernard.

"Měl jistě na mysli její tajemný vliv na vytváření Krista v duších vykoupěných, pohlížel na ni jako na Bohem daný prostředek k dosažení těsného spojení s ním, prostředek, jehož uchopení znamená jistý pokrok, netečnost k němu však jistou smrt" (1).

Úcta k Panně Marii je důležitá také tím, že je prostřednicí všech milostí. A to nejen tím, že porodila zdroj všech milostí, jak bylo uvedeno výše. Všechny milosti od Boha se nám dostávají rukama Panny Marie. Papež Lev XIII. píše:

"Podle vůle Boží se nám ničeho nedostává, než skrze Marii. Jako nemůže přijít nikdo k nebeskému

Otcí, než skrze Syna, podobně nemůže nikdo přijít ke Kristu, než skrze Marii" (Mense Octobri, 22. září 1891).

Všechny milosti se nám dostávají skrze Pannu Marii, na její přímluvu. Je tedy naší Přímluvkyní u svého Syna.

"Není milosti dané člověku, která by neprocházela rukama Panny Marie. Maria spolupůsobí na rozdělení všech milostí, kterých se nám dostává od Boha" (1). Maria je tedy naší prostřednicí jak v získávání, tak v rozdělování nadpřirozených milostí.

Jaká má být úcta k Panně Marii?

Ludvík Maria Grignon ve svém díle 'O pravé oddanosti k Panně Marii' píše: "Pravá zbožnost ke svatě Panně je vnitřní, to je vychází z ducha a ze srdce" (část I, hl. II, 2).

Úcta k Panně Marii nespočívá jen v určitých pobožnostech, které mohou být často sentimentální a povrchní.

"Jde o vnitřní přetvoření člověka podle vzoru Mariina s vědomím, že ona je branou, kterou se vchází do Srdce Ježíšova, k pramenům čirého Božství" (1).

Na závěr tohoto pojednání o úctě k Panně Marii, ocituji opět sv. Ludvíka M. Grigniona:

"Je možno dojít spojení s Bohem cestami jinými, ale skrze mnohem více křížů a hrozných trýzní a s nesnáze mnohem četnějšími, které překonáme jen velmi krušně... Cestou Mariinou však jdeme volněji a klidněji. Musíme na ni, pravda, svádět kruté boje, přemáhat velké nesnáze, ale tato dobrá Matka a Veliitelka bývá tak blízká a přítomná svým věrným služebníkům, aby jim svítila v jejich temnotách a v jejich pochybnostech, že opravdu tato panenská cesta, kterou hodláme nalézt Ježíše Krista, je cestou růžovou a medovou ve srovnání s jinými cestami" (3).

Jiří Urbánek

Literatura:

1. R. M. Dacík O.P., *Prameny duchovního života*, Olomouc 1947, str. 107 a 115

2. T. Špidlík S.J., *Maria v tradici křesťanského východu*, Velehrad 1993, str. 9

3. Sv. L. M. Grignon, *O pravé oddanosti k Panně Marii*, MCM 1992

SVATÝ KLAUDIUS LA COLOMBIÈRE (1641 - 1682)

Jedním z hlavních handicapů dnešního moderního člověka je jednostrannost a zaměření na věci materiální a technické.

Na druhé straně ohromná rána neinformovanosti v oblasti ducha. Dnes jsou k dispozici mnohé vynikající knihy, závěry II. vatikánského koncilu či encykliky Svatého Otce, ale svět čte rodokapsy, krváky, horory či erotickou literaturu. Vytváří neustále silnější tlak, aby umlčel všechny snahy přinášet lidem pravdu, čistotu a opravdu hodnotnou četbu. Používá mnoho vybraných způsobů a označuje všechny projevy čistého a upřímného srdce jako fundamentalistické, pupulistické nebo dokonce militantní. To vše ale zde už v mnoha obměnách bylo, ať už za dob apoštolských nebo sv. Maxmiliána Maria Kolbeho či jiných svědků, kteří dráždili všechny totality až k nepřičetnosti. Prolitím jejich krve, což je častý závěr bezmocné zuřivosti mocných, ještě více roste síla a odhodlání mnohých prostých duší. Snahou všech totalit od rudé přes hnědou je zbavit lid informací. Jenže tlakem a zákazem se hned současně zjevuje pravý stav věcí, mizí iluze a padají masky. Velkým nepochopením je falešná snaha stále držet neudržitelné a zabráňovat všem tzv. konfrontacím.

Jak málo jsou například publikovány souvislé projevy Svatého Otce Jana Pavla II. Když hovoří osobnosti politické scény, jsou jejich výroky široce komentovány a prezentovány. Když promluvil náměstek Kristův například ve svém stěžejním projevu v Denveru, tak se objevily pouze slabé fragmenty.

Pouze časopis Světlo se odvažuje do této problematiky pronikat a přibližovat nám skutečnosti, které by jinak zapadly v hlubokém mlčení.

Kdo například i z mnohých kněží zná jméno muže, uvedeného v tomto nadpisu? Má být odsunut v mlčení proto, že to byl duchovní vůdce a zpovědník jedné z významných světic Církve svaté Markéty Marie de Alacoque?

Bude dobré, když si přiblížíme některá fakta z jeho života. Může zde jít i o vhodné doplnění informací o sv. Markétě, apoštolky milujícího Srdce Ježíšova.

Svatý Klaudius pochází od Lyonu ve Francii. Do Tovaryšstva Ježíšova vstoupil roku 1660. V třetím roce noviciátu během exercicií se zavázal slibem, že bude věrně zachovávat všechny předpisy řádových konstitucí a pravidel. Roku 1675 byl poslán za představeného jezuitské komunity v Paray-le-Monial. Jako zpovědník se zde setkal s omilostněnou sestrou Markétou Marií de Alacoque. On se stal tím "věrným služebníkem a milým přítelem", kterého jí Pán slíbil poslat. On ji měl zbavit všech úzkostí a pochybností stran pravosti jejich zjevení a zároveň ji pomoci uskutečňovat poslání: Sdílet světu přemíru lásky a milosrdenství Ježíšova Srdce a vyzvat

věrné duše ke smíru za urážky, kterých se mu neustále dostává. Jeho prostřednictvím bylo šíření úcty k Božskému Srdci svěřeno zvláštním způsobem Tovaryšstvu Ježíšovu.

Jen rok a půl prožil v Paray-le-Monial. Byl mu svěřen úkol kaplana a zpovědníka Marie Beatricie d'Este, vévodkyně z Yorku, manželky budoucího krále Jakuba. V Londýně se stal středem skryté katolické obce. Stále více rostl počet těch, kdo se svěřovali jeho vedení. Tím na sebe upozornil, stal se nepohodlným, byl zatčen, uvězněn a vypovězen ze země. Vrátil se do Paray-le-Monial, ale krátce poté zemřel v pouhých 41 letech dne 15. února 1682. 16. června 1929 jej papež Pius XI. prohlásil blahoslaveným a 31. května 1992 Jan Pavel II. svatým.

Rozjímáme hloubku jeho modlitby k milujícímu Srdci Ježíšovu, ze které tryská úžasná láska, důvěra a odevzdání. Prosme tohoto světce spolu s jeho duchovní sestrou, omilostněnou Markétou Marií, aby tál led lidských srdcí, zvláště ze srdcí mocných, neboť z jejich rukou bude Bůh vyžadovat krev maličkých a neviných...

"Srdce mého milovaného Ježíše!

Tobě patří naše nejhlubší klanění a láska. Obětuji ti své srdce i všechna jeho hnutí na smír za veškeré urážky a strašlivý nevděk, vždyť chci tak předejít pádu do podobného neštěstí. Zcela se ti odevzdávám a upřímně prohlašuji, že chci zapomenout od této chvíle na sebe sama i na vše, co se mne může dotýkat. Chci odstranit vše, co by mi mohlo překážet, abych vstoupil do tvého Božského Srdce, které jsi ve své dobrotě pro mne otevřel. Toužím vstoupit do něho, abych v něm žil a zemřel ve spojení s tvými nejvěrnějšími služebníky, naprosto proniknout a zajat tvou láskou. Tvému srdci obětuji všechny své zásluhy, mše svaté, modlitby, kajicnost, skutky zbožnosti, horlivost, pokoru, poslušnost a všechny ostatní ctnosti, které si snad osvojuj až do posledního okamžiku svého života."

Vnímáme sílu této modlitby tryskající ze srdce a prosme, abychom i my se takto dokázali modlit uprostřed nevěry a ateismu současného světa, abychom byli zcela imunní vůči všem svodům, tlakům a nenávisti, které vnímáme jako chňapání satana a jeho obětí, které se nikdy na víc nezmožily a nezmožou.

P. Petr Dokládala

POTRATY NOVÝM HOLOCAUSTEM

Manželé Wilkeovi na přednáškovém turné po ČR

Několik míst v naší vlasti navštívili autoři knihy "Člověkem od početí" Barbara a John Wilkeovi, přední bojovníci proti interrupcím v USA. Jsou aktivisty mezinárodní organizace "Právo na život". Jejich kniha "Člověkem od početí" vyšla v českém překladu letos.

Ve své přednášce pro veřejnost na Biskupském gymnáziu v Brně zdůraznili, že boj proti potratům není náboženskou nebo církevní záležitostí, nýbrž otázkou lidských práv. Věda dnes dokazuje, že člověk je člověkem od okamžiku početí. Dokumentovali to na snímcích, které ukázaly, že ve třech měsících života dítěte už fungují všechny orgány. Přednesli také ze významu tlukot srdíčka plodu v šesti týdnech po početí. Otřesně zapůsobily ukázky mrtvých tělíček dětí zabitých při potratech, uložených v popelnici a připravených ke spálení podobně jako těla židovských obětí nacistických plynových komor z druhé světové války ležících na nákladáku před krematoriem. Potraty jsou stejným holocaustem, genocidou určité skupiny lidí, jako hitlerovské vyvražďování Židů. Nacisté tak činili z důvodů rasových, potratáři z důvodů místa pobytu člověka (v těle matky). Takové je stanovisko manželů Wilkeových.

Uvedli také velmi pozoruhodný fakt týkající se žen s tzv. postabortním syndromem, čili s výčitkami svědomí žen, které byly na potratu. Ačkoliv se jedná v naprosté většině o osoby,

které se nehlasí k žádné církvi, téměř všechny doufají, že jim "Bůh odpustí".

Položili jsme manželům Wilkeovým tyto otázky:

Která země podle vašeho poznání má nejliberálnější potratové zákony?

"Když vyloučíme Rusko a Čínu, kde nejsou potraty ničím omezeny, v Číně dokonce příkázány, když žena čeká třetí dítě, tak bohužel je to naše vlast. Ve Spojených státech není totiž stanovena žádná lhůta, po jejímž uplynutí už není možno potrat provést, takže po celou dobu trvání těhotenství není život dítěte chráněn zákonem."

Ovlivnila nějakým způsobem činnost vaší organizace zákonodárnou úpravu v nějaké zemi ve směru ochrany nenarozeného života?

"Ano, ovlivnila. Klasickým příkladem je Irsko, kde naše hnutí působí velice agilně. Podařilo se mu dostat ochranu nenarozeného života od početí bez jakýchkoliv výjimek přímo do ústavy. Také v Polsku, kde by nedávno přijat dobrý a uspokojivý zákon na ochranu nenarozeného života, se projevily vliv našeho hnutí. Naše kniha "Člověkem od početí" byla krátce předtím přeložena do polštiny a každý poslanec ji dostal těsně před rozpravou o tomto zákoně. Při parlamentní debatě byly z ní citovány celé stránky. Jsem rádi, že jsme takto mohli ovlivnit uzákonění ochrany nenarozeného života. Doufáme, že ani

komunisté, kteří bohužel teď v Polsku ve volbách zvítězili, nezmění to, čeho bylo dosaženo. Ostatně je zde ještě prezident Walesa, k němuž máme velkou důvěru."

Někteří naši poslanci křesťanských stran tvrdí, že jsou sice proti potratům, ale nemá právní cenu návrh zákonů v tomto směru předkládat, protože nemají šanci, nejsou průchodné.

"Tyto názory slyšíme v každé zemi, kterou jsme dosud navštívili. Rozhodně nelze složit ruce v klín. Ochrana nenarozeného života by měla být pro poslance tím nejdůležitějším tématem, jedná se přece o život člověka.

Samozřejmě nemůžeme zaujmout postoj "buď všechno nebo nic". Nejúčinnější je podle našich zkušeností takový postup, kdy se nejprve navrhnou zákony trojího typu. První je ten, k němuž jste přistoupili už i vy: interrupce nesmějí být financovány z peněz daňových poplatníků. U vás nejsou potraty kryty všeobecným pojištěním, což představuje první krůček ke zlepšení. Druhým bodem, který by bylo třeba prosadit, je zákonný souhlas rodičů nezletilých dívek do 18 let k jejich interrupci. My máme tu zkušenost, že v jenom členském státě USA došlo k tomuto uzákonění a počet potratů hned klesl o třicet procent; ne ani tak proto, že by rodiče nedali své dceři souhlas k interrupci, ale proto, poněvadž dcera se většinou bojí reakce svých rodičů, až se dozví o jejím těhotenství a je proto v sexuálním životě opatrnější. Dosavadní zákon, umožňující nezletilým potraty bez souhlasu rodičů, dává tak těmto děvčatům pochopnou záruku, že rodiče se o jejich těhotenství a nemravných sexuálních stycích vůbec nedozví. Konečně za třetí je nutno uzákonit, aby žena před potratem musela být povinně poučena o vývoji lidského plodu od okamžiku početí, ať je jí promítnut Nathansonův "Němý výkřik", ať jsou jí předloženy snímky tří či čtyřměsíčního plodu, ať si poslechne ze záznamu tlukot jeho srdíčka v šesti týdnech po početí. Jestliže feministky tvrdí, že žena má právo volby, potom volba předpokládá informovanost. Pacientka přistupující k interrupci má právo být všestranně informována a to z obou stran. Je třeba ji proto seznámit i s vědeckými poznatky dokazujícími, že člověk je člověkem už od početí a potrat znamená jeho zabití. Teprve po seznámení s těmito fakty ať je jí dána lhůta ke konečnému rozhodnutí. Víme z vlastní zkušenosti, že většina žen, jimž je to všechno ukázáno, se nakonec rozhodne na potrat nejít.

Jakmile se podaří tyto tři zákonné úpravy prosadit, je už pouze otázkou času, kdy bude možno uzákonit úplný zákaz interrupcí. Po prosazení těchto zákonů by měli poslanci, jimž je život člověka už od početí drahý a nedotknutelný, přistoupit k návrhu celstvé ochrany života od okamžiku početí. V tomto zápatí nesmíme ani na okamžik polevit a poslanci zde mají obrovskou odpovědnost, zvláště jsou-li křesťany."

Za rozhovor poděkoval R. Malý

NĚCO KRÁSNÉHO PRO BOHA...

Teologové mi snad odpustí tuto nepřesnost, neboť pro Boha, který je sám nevystihlá Krása, těžko může v pravém slova smyslu člověk učinit něco krásného. Ale když tohoto výrazu použila samotná Matka Tereza, která vidí v každém skutku lásky "něco krásného pro Boha", věřím, že i nejpřísnější teologové budou milostivi.

Skutek lásky k bližnímu je i v esteticky pěkném a podmanivém chrámovém prostoru. V Podoli u Brna je vnitřní výzdoba kostela přímo skvostem, i když fara zůstává už delší dobu neobsazena. Jasně bílá barva dodává návštěvníkovi chrámu pocit, že Bůh není někým vzdáleným, který nemá čas na jeho osobní starosti, nýbrž naopak neobvykle blízkým, stojícím mu ve všech životních zkouškách po boku. Autorem interiéru podolského kostela je Ludvík Kolek, známý architekt chrámu v Senetářově, obrazy maloval Jan Kratochvíl. Podolský kostel jako snad jediný na Moravě uchovává kopii turinského plátna, o němž jsme psali ve 3. čísle Světa. Je umístěna hned vedle zpovědnice, aby připomenula každému kajcníkovi, že nový život bez hříchu je vlastně duchovním zmrtvýchvstáním, sv. Tomáš Akvinský dokonce píše, že odpuštění hříchů ve zpovědnici je větším zázrakem než vzkříšení mrtvého.

Proto podolští občané věnovali tolik pozornosti sv. Janu Nepomuckému, patronu letošního roku v rámci Desetiletí duchovní obnovy k milénium sv. Vojtěcha, jenž se stal obětí králova hněvu mimo jiné i pro zpovědní tajem-

ství. Za obcí při císařské cestě stála od r. 1722 světcova socha, dílo anonymního barokního mistra. Neznámí vandalové ji poškodili, musela být restaurována. Protože stará císařská cesta na Olomouc už dávno ztratila svůj význam, zorganizoval nynější starosta Podolí pan Miloš Lorenc přemístění sochy přímo do obce na hlavní prostranství před Obecním úřadem. Při veřejné slavnosti v neděli 26. září ji posvětil trebičský vikář P. Pavel Dokládál, jenž působil několik let ve Šlapanicích u Brna, odkud je podolská farnost spravována.

Pan starosta Lorenc chápe tento akt ve smyslu "návratu do Evropy". Ten musí být na prvním místě duchovní, nikoliv ekonomický. Sv. Jan Nepomucký teď stojí na cestě směrem na Žuráň, k místům slavkovského bojiště r. 1805. Tam se odehrávaly evropské dějiny, do nichž náš národ patří právě tak jako tam patří sv. Jan Nepomucký. Pan Lorenc vzpomíná, jak hovořil o svatojanské účtě při své návštěvě ve Francii. Jedna učitelka potom vstala a omlouvala se mu, neboť si myslela, že prý "Čechové ještě donedávna ležli po stromech". Úcta svatojanská je jedním z faktorů, který nás zařazuje mezi kulturní a vyspělé národy Evropy. Inspiruje k obranně vlastního svědomí proti násilí mocných i za cenu oběti vlastního života. Taková oběť měla, má a bude mít vždycky vysokou cenu. To si podolští občané mohou uvědomovat vždy, když kolem sv. Jana budou procházet.

-mm-

Z DOMOVA ...

* Ministerstvo školství může podle zákona vyplatit další finanční prostředky soukromým školám až v lednu příštího roku. Sděлил to ekonomický náměstek ministra školství Ivan Pilip.

* V současné době pražská policie pátrá po 1490 osobách, z nichž na 634 byl vydán příkaz k zatčení. Častou příčinou tohoto stavu je, že policisté zadrželi podezřelého, obvinili ho z trestného činu, pokud ho však soudce nevezme do vazby, musejí ho propustit, čehož on využije, uprchně a skrývá se.

* S pistolí v ruce přinutili neznámí násilníci pracovníci Kreditní banky v Nýřanech, aby jim vydala peníze. Odvezli si kromě českých korun zatím přesně nezjištěné množství valut.

* V Hlubočkách v okrese Olomouc odcizil neznámý pachatel ze skladu vybušnín celkem 54 kg trhaviny značky Permonex V 19, když předtím vylomil u objektu pečef a zámek.

* V diskusním pořadu Klub Ne-topýr se vyjádřil katolický kněz P. Tomáš Vlasák kriticky o situaci v našich věznicích. Považuje za nedostatek, když vězňové nepracují a jsou odsouzeni k nucené nečinnosti. Zároveň se vyslovil z náboženskomorálních důvodů jednoznačně proti trestu smrti.

ZE SVĚTA ...

* Představitelé postkomunistického Svazu demokratické levice, vítěze posledních polských parlamentních voleb, se vyslovili pro co nejrychlejší vstup Polska do NATO. Odmítli tím návrh ruského prezidenta Jelcina na vytvoření alternativního bezpečnostního systému.

* Bývalá britská premiérka Margaret Thatcherová údajně uzavřela před pěti lety tajnou dohodu s Gorbačovem, aby se pokusila zabránit sjednocení Německa, jehož politického i ekonomického vlivu se obávala. Oznamil to list Sunday Express.

* Parlament Jihoafrické republiky schválil zákon přiznávající černochům plnoprávnou účast na řízení země. Tím končí více než třistaletá nadvláda bílé menšiny v tomto státě. S největší pravděpodobností zvítězí ve volbách v příštím roce se očekává vítězství Afrického národního kongresu Nelsona Mandely a utvoření černošské vlády.

* Polská národní banka připravuje změnu dosavadního zlotého, který v důsledku hyperinflace se počítá na tisíce a miliony. Průměrný plat dnes představuje přes dva miliony zlotých. Připravovaná reforma spočívá ve škrtnutí čtyř nul.

DVA NEBO TŘI V JEHO JMÉNU

Je tiché, klidné, nedělní odpoledne. Přichází za mnou mladý lékař, který má službu. Mluvíme o bezvýznamných věcech, ale najednou mne z čista jasna požádá: "Nemohli bychom se spolu pomodlit růženec?" "Velmi rád," odpovím a skutečně se jej začínáme modlit. Byl jsem však překvapen, ba zmaten, to jsem nečekal. Později se to opakuje stále častěji, že se návštěvníci se mnou společně modlí. Žádám je o stejně prostě, jako onen lékař požádal mne. Otevírá se přede mnou nový svět. Sami toho můžeme udělat pro Boha hodně. Ale jsme-li dva, nebo je-li nás více, můžeme toho dosáhnout mnohem, mnohem více...

Můžeme dokonce směle a bez obav vysílat k nebi své prosby, protože když je nás více, máme pocit jistoty a víme, že se nemodlíme nadarmo. $1 + 1 = 3$. Důkaz správnosti tohoto součtu není těžký. Najdeme jej v Matoušově evangeliu: "Shodnou-li se na zemi dva z vás v kterékoliv věci a budou o ni prosit, dostanou to od mého nebeského Otce, neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem Já s nimi..."

Chtěl bych vědět, proč se na tuto větu v každodenním křesťanském životě tak lehkou zapomíná...? Proč se občas několik věřících nesejde, aby se společně modlili. Proč tolik nejlepších křesťanů chce vyprosit do Boha vše jen svými modlitbami o samotě. Musíme brát Kristova slova vážně a přesvědčit se, že je tu skutečně mezi námi...

Právě Kristova **přítomnost** je to největší a téměř hmatatelné, co vyplývá z této společné modlitby před Bohem. On je při této modlitbě hlavním mluvčím. On dává dohromady naše zajímavé a nemotorné modlitby a předkládá je svému Otci našim jménem tak, jak se to nejlépe hodí. Řídí naše slova, když se přimlouváme za ostatní, kteří na tyto naše modlitby čekají. Postaví se vždy za naše slova, jimž vzdáváme Bohu díky a chválu a dodává jim váhu a platnost. Takové společné a jednomyslné modlitby mohou mít skutečně zázračné účinky. První účinek, který můžeme z těchto modliteb nabýt ihned, je pevná **důvěra**, že budeme vyslyšeni. Ne snad ihned a přednostně, nýbrž spíše s určitým odstupem a v tom smyslu, že víme, že my všichni, kteří se společně modlíme, jsme Bohem přijati spolu s těmi, které do svých modliteb zahrnujeme, a že On, Bůh tyto modlitby převede podle svého všemohoucího úsudku na to, co je nám nejnnutnější zapotřebí.

Dalším "plodem" těchto modliteb

je spontánní radost a vděčnost za to, že se v NĚM, v Bohu můžeme takto spojit. Tato radost nám dává zapomenout na každodenní těžkosti, a ulehčí již předem stavy, vyvolané naší samotou. Tato radost ze společných modliteb, působí jako paprsky slunného dne a působí celý týden a paprsky dopadají i na všechny lidi, kteří se octnou v blízkosti nemocničního lůžka. V hloubi duše zůstane pak **vděčnost** a vědomí, že jsme zahrnováni všemocným dobrem, zatímco druzí o tuto útěchu přicházejí. Je to milost, že smíme věřit a stává se z ní blaživý zážitek. Mnoha lidem chybí právě tato víra, že je Bůh v našem životě přítomen a vědomí, že nic nepřijde nazmar - naopak, že vše je Bohem přijímáno a stává se v jeho rukou naším pokladem.

Posledním "plodem" společných modliteb v Kristově jménu je konečně vědomí pospolitosti, a že ti, kteří se společně modlí jsou jedna mysl a jedno srdce. Především vědomí, že každý z nás něco společně vytváří, že neseme společně břemena jeden druhého a potom jistota, že pospolitosti překonáváme svou osamocenost a izolaci. Existuje tolik bezradnosti, nechuti ze života, tolik náklonnosti k nevděčnosti, tolik uzavřenosti do bašt vlastního "Já", které jsme si sami vystavěli.

Ti, kteří se společně modlí, vytvoří dohromady jakousi zárodečnou buňku, z níž Božím působením vyrůstá každý den něco velikého. A to proto, že je mezi nimi Kristus.

Anton Gots

(přel. P. Jan Formánek SJ)

NADARMO

*Maminko
to jsem já
slyšíš
pod srdcem
docela tvůj
maličký
těším se
až tě uvidím
usměju se
uchopím tě
svýma rukama
ty pláčeš maminko?
ach ne!
zadrž!
konec!
proč?*

CESTA, PRAVDA A ŽIVOT

"Já jsem cesta..." (Jan 14,6). "Kdo mě následuje nebude chodit ve tmě..." (Jan 8, 12).

Následovat Ježíše znamená žít život podle evangelia, žít tak, jak on říká. Mnoho ideologů a lži proroků zve na cesty klamných ideí svůdným vychvalováním. Ale je jen jedna jediná cesta, na které můžeme být v dokonalém spojení s ručitelem její pravosti. Zde je toto spojení dokonce nezbytností, protože on sám je tou cestou. Je to cesta s ním, v něm a skrze něho. Je to život v lásce pro něho, protože jeho život je v dokonalé lásce pro nás. V Panně Marii máme pro tuto cestu nejen vzor, ale i spolehlivou ochránkyni a rádkyni s mateřským srdcem, které se za nás přimlouvá, abychom se na této cestě snáze udrželi, když se k němu obrácíme.

A přesto hledáme jiné cestičky, které se snažíme ospravedlnit svým rozumem. Jakého omylu se člověk dopouští zaměněním cesty víry, která je z Boha, za cestu rozumu, zatíženého pozemskou omezeností a přitažlivostí.

Neklamte sami sebe! Ježíš Kristus je pravda a důkaz o této pravdivosti máme v jeho zmrtvýchvstání. Kdyby nevstal z mrtvých, jak říká apoštol Pavel v 1 Kor 15,17n. všechno by bylo marné. Pak hledání různých cestiček by snad bylo zdůvodnitelné. Nám je však dána dotvrzená pravda. Ta pravda obsahuje i to, že je jeden učitelství úřad stojící na skále a veden Duchem svatým. Tento úřad se tak pro nás stává nezbytným majákem na cestě víry. A přesto se podle něj neřídíme. Podívejme se třeba jen na vztah ke směrnicím encykliky Humanae vitae, jejíž závaznost nám učitelství úřad opakovaně zdůrazňuje. Jedni je nedodržují vědomě, druzí nevědomky a mnozí ti, kteří ji mají tlumočit si říkají "nevědomost hříchu nečiní, neklaďme větší zátěž, vždyť mnozí by zbytečně žili ve vědomí hříšnosti a neměli by silu žít dál podle učení víry."

V jednom starém Cyrilometodějském kalendáři je pod titulkem Přehrada poukázáno na to, že teprve překážka způsobila, že řeka dostala sílu. A dále se vysvětluje, že u lidí je to podobné. Jen zdoláváním překážek rostou a silí. To ví každý sportovec. Kdyby ležel a odpočíval, nic by ve sportu nedokázal. Čím tvrdší je trénink, tím vyšší je výkon. Je tak těžké pochopit, že na cestě víry to platí také?

(Dokončení na str. 13)

DESÁTERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ ZNÍ...

CHRISTOPH CASETTI, GENERÁLNÍ VIKÁŘ V CHURU, ŠVÝCARSKO

3/ Pamatuj, abys světil sváteční den!

Doslova toto přikázání zní: "Pamatuj na sabat! Ať je ti svatý!" Sabat, sobota, je sedmým dnem v týdnu. Bible zná dva důvody tohoto přikázání:

a/ **Bůh šest dní pracoval a sedmý den odpočíval, proto má člověk jednat stejně.**

b/ **Izraelský lid nesmí zapomenout, že Bůh vysvobodil svůj lid z Egypta, proto ustanovuje den, kdy si to má Izrael připomenout.**

Až do dnešního dne světi věřící Židé sobotu. Tráví ten den mnoho času na bohoslužbách a modlitbě a ti nejpravověrnější se zdržují jakékoliv práce. I Ježíš jako věřící Žid světil sobotu. Aby však toto svěcení svátečního dne neustrnulo na pouhém zákoně, řekl: **"Sobota je pro člověka a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka Pánem soboty" (Mk 2,27-8).**

Protože Ježíš první den v týdnu vstal z mrtvých, přeložili první křesťané velmi brzy svěcení soboty na neděli. Doklad o tom máme již ve skutcích apoštolských: "Když jsme byli první den v týdnu shromáždění k lámání chleba, promluvil Pavel..." (Sk 20,7). Protože neděle byla pracovním dnem, scházeli se prvotní křesťané ke slavení Eucharistie buď v časných ranních nebo pozdních večerních hodinách. Již v raných dobách křesťanství byla nedbalá účast na Eucharistii považována za hřích. Synod ve španělské Elviře už kolem roku 300 stanoví: "Když někdo, kdo bydlí ve městě, nepřichází do společenství Církeve už tři neděle, ať je na kratší čas vyloučen ze společenství..." Povinnosť

nost účasti na nedělní mši svaté vždycky byla a je i dnes uzákoněna Kodexem kanonického práva.

Bylo by však chybou považovat účast na nedělní mši svaté za pouhou povinnost. "Světit" tento den ve smyslu třetího Božího přikázání znamená také prožívat radost, vědomí posvátnosti. Mše svatá je pro nás slavností zmrtychvstání Páně. Kdo se skutečně upřímně raduje nad tím, že Ježíš Kristus nás vykoupil svou smrtí na kříži a svým zmrtychvstáním, kterým přemohl smrt a peklo, ten nebude chápat účast na mši svaté jako povinnost, nýbrž jako *radostné setkání se zmrtychvstalým Pánem*. Nedělní liturgie se mu stane příležitostí k projevu díky svému Pánu. Zároveň je to také den církevního společenství, které se schází, aby prožilo skutečnost, že je tajemným tělem Kristovým.

Se svěcením neděle souvisí také přikázání klidu a odpočinku od každodenní práce. Na Sinaji Bůh Izraeli přikazuje, že v sobotu nesmí pracovat ani muž, ani jeho žena a děti, ani jeho otrok a otrokyně, ba dokonce ani jeho dobytek. Církev přenáší tento požadavek i na neděli. Co to v praxi znamená? Máme to chápat jen jako zákaz nebo příkaz? Vůbec ne. V neděli si má člověk odpočinout od denní práce a vytvořit prostor, v němž by našel a obnovil svoji tělesnou, duchovní a duševní rovnováhu. Zároveň by měla být neděle dnem, kdy je člověk více otevřen bratrské komunikaci s jinými lidmi, především se členy své rodiny. V neděli by měl křesťan také myslet více než kdy jindy na všechny, kteří

trpí nouzí a potřebují pomoc, vzpomeňme, že Ježíš sám v sobotu uzdravoval nemocné a pustil se kvůli tomu do polemiky s farizeji, kteří se pohoršovali nad údajným "porušením" svátečního klidu. Naopak, v neděli, v den Páně, by měl křesťan více než kterýkoliv jiný den být připraven pomocí nemocným, trpícím a strádajícím. Proto práce tohoto druhu nejsou v žádném případě hříchem proti třetímu Božímu přikázání, naopak jsou ctností. Hříchem by bylo naproti tomu odmítnout v tento den pomoc s alibistickou výmluvou "svěcení" svátečního dne. Sváteční den nejlépe světi křesťan tím, že má otevřenější srdce pro bližního než ve všední den, kdy je zavalen povinnostmi výdělečné práce.

A co se týká pracovního klidu, který dělá mnoha duším starosti, co mohou a nemohou v neděli dělat? Odpověď je jednoduchá. Církev nevydala žádný soupis, které práce křesťan v neděli smí a které nesmí konat. Platí ale zásada, že v neděli by měl člověk konat jen tu práci, která mu přináší radost, úlevu a nervový odpočinek. Není proto v souladu s třetím Božím přikázáním ten, kdo většinu nedělního času tráví namáhavou a náročnou opravou auta nebo stavbou rodinného domu, zvláště když má k dispozici sobotu, která je taktéž dnem volným od výdělečné práce. Každá pracovní aktivita v neděli, která není vysloveně nezbytná, není službou nemocným, trpícím a potřebným nebo není přímo koníčkem a formou odpočinku, je hříchem proti třetímu přikázání. Pochopitelně nehřeší ten, kdo má zaměstnání, jež vyžaduje i nedělní provoz. Tato zásada je však dostatečně jasná a nepůsobí potíže.

Svěcení neděle je velikým darem Božím se sociálním aspektem. Kdyby Církev v minulých dobách nesankcionovala neděli jako den odpočinku, starověcí otrokáři nebo středověcí šlechtici by z otroků a poddaných sedřeli kůži. Především je ale neděle dnem radostného setkání se zmrtychvstalým Ježíšem Kristem. Roku 304 bylo v Karthagu popraveno 49 křesťanů, mužů i žen. Rok předtím totiž císař Diokletian rozkázal všechny křesťanské svatyně zbořit a pod trestem smrti zakázal slavit Eucharistii. Prokonzul jim při procesu položil otázku: "Proč jste se scházeli k bohoslužbě, když víte o zákazu císařově a trestu smrti?" Oni odpověděli: "Protože bez neděle a bez Eucharistie nemůžeme žít." Tato slova by měla proniknout do duše každého věřícího. Slavit Eucharistii a světit neděli by pro něho mělo být něčím tak samozřejmým, tak povznášejícím a tak radostným, že by se obešel i bez třetího přikázání.

CESTA, PRAVDA A ŽIVOT

(Dokončení ze str. 12)

Humanae vitae se mnohým zdá pro obsahující požadavky velkou překážkou. Je však hrází pro naše dobro. Je darem Boží lásky a milosrdenství, abychom se dostali dál přes nástrahy, kterými nás nepřítel chce svést z cesty života na cestu smrti. Praktikování Humanae vitae se dost dobře neobejde bez využívání metod přirozeného plánování rodičovství. I v případech, kdy se manželům nedaří docílit vytouženého těhotenství jim může přispět k jeho dosažení, ač častěji slouží v druhém směru. Ale zájem mladých křesťanů o zaškolení v těchto metodách zůstává zatím nepatrný.

Život - to je to nejdůležitější. Člověk má možnost volit život nebo smrt. Volíme-li život, volíme Boha,

který se v Kristu stal člověkem a žil náš život, abychom my v něm mohli žít život na věky. Žít ze svátosti znamená žít život Krista již zde na zemi. A tento život máme možnost žít ze všech přijatých svátostí v plnosti i při různých povolání. Matka, která pro své povinnosti nemá možnost účastnit se každodenně eucharistie má možnost velkou míru Božích milostí získat tím, že bude žít ze svátosti manželství. Tak jsou nám všem dány možnosti plné účasti na životě Krista.

A přesto podceňujeme tyto prostředky, které jsou nám Bohem dány. Odmitáme pomoc, která je nám dána z lásky v tak velké šíři k dispozici pro naše vlastní štěstí. Přitom stále slyšíme varování, že tuto dobu velkého milosrdenství vystřídá doba spravedlnosti. Co bude s námi?

Jan Evangelista Soupec

PŘIROZENÉ PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ

V dnešní době často stojí rodina před problémem, zda může přimnout další dítě. Rozhodnutí je ovlivňováno podmínkami v rodině, především vzhledem ke zdraví ženy, ale i ostatních členů rodiny, svou roli hraje i sociální a bytová situace, počet již žijících dětí a zajištění jejich dobré výchovy. Řešení tohoto problému vyžaduje velice zodpovědný přístup. Nabízí se více možností tzv. antikoncepce - způsobu zabránění početí.

Základní všeobecně rozšířené požadavky pro antikoncepci jsou, aby metoda byla:

- spolehlivá,
- bez vedlejších zdravotních účinků a
- nevyžadovala žádné přípravy před pohlavním stykem.

Toto splňuje symptotermální metoda přirozeného plánování rodičovství (PPR), rozpracovaná postupně do r. 1981 borskou pracovní skupinou. Zárukou jejího vědeckého základu je i skutečnost, že se na jejím vypracování a přezkoušení podíleli i přední profesori vysokých škol a vedoucí ženských klinik z různých měst SRN, např. z Mnichova, Düsseldorfu, Freiburgu...

V Brně je nyní možnost seznámit se s touto metodou prostřednictvím pracovní skupiny přiroze-

ného plánování rodičovství při Nadaci Josefa Dobrovského v nemocnici Milosrdných bratří.

Přirozené plánování rodičovství velice úzce souvisí s odpovědností v sexuální životě a tím vlastně i se základní prevencí proti AIDS. Na tato témata nabízíme též přednášky a besedy určené individuálně různým věkovým skupinám - ve farnostech, modlitebních společenstvích mládeže, snoubencům i manželským pářům, ale i pro školy základní a střední.

V prostorách nemocnice máme k dispozici místnost s možností promítání videa, diapositivů. Na přednášky můžeme po domluvě i přijet. V rámci těchto aktivit můžeme působit jako manželské páry, jednotliví instruktoři PPR i jednotliví lékaři.

Pracovní skupina má svou poradnu přímo v prostorách nemocnice na Polní 3.

Působí zde instruktoři PPR, kteří nejen

- se zúčastnili kurzu pro instruktory PPR

- po absolvování a složení závěrečných písemných a ústních zkoušek obdrželi osvědčení opravňující je k této činnosti, ale

- i žijí v manželství, kde plně praktikují PPR.

Toto je další zárukou, že se nejedná jen o nějaký teoretický model, ale tito lidé jsou s podstatou PPR stále v kontaktu.

PPR není jen metoda sloužící k zábraně početí. Je pro všechny kdo hledají alternativu, která je neodsouvá do role pasivních uživatelů, ale mají chuť poznat své tělo a rozumět mu.

Nezanedbatelný je i vliv na posílení sebevědomí ženy. Je vhodná pro ženy každého věku.

Více se můžete dozvědět v naší poradně. Ta se nalézá v přízemí nemocnice Milosrdných bratří, Polní 3, Brno (vlevo od výtahu).

Prozatím svou činnost nabízíme 2x týdně, v úterý a ve středu 15.30 - 18.00.

Můžete přijít bez objednání, ale v době poradny je možnost telefonního spojení - tel. 433 212 20/kl. 273.

Naše přesná adresa je:

Pracovní skupina PPR, nemocnice Milosrdných bratří, Polní 3, 639 00 Brno. -hk-

Pozn. red.: Na severní Moravě je možný kontakt na olomouckém tel. čísle (068) 55 00 250, na kterém je - ve čtvrtek od 15 do 17,15 hodin - připravena MUDr. Langrová. Můžete se zde také domluvit na gravitestu.



**PŘÁVĚ VYCHÁZÍ 11. ČÍSLO
AD/93**

VE KTERÉM NAJDETE:

* zvláštní přílohu **MLADÍ STAŘÍCI** - šest portrétů dříve narozených lidí mladých duchem: opat želivského kláštera Dr. B. V. Tajovský O. Praem., P. J. Kopecký SDB, spisovatel J. Foglar, L. Chudomelová, herečka M. Ježková, ředitelka Domova svaté rodiny sestra Akvinela Loskotová.

- * vložený dvojlist o setkání Taizé v Mnichově 93/94
- * - Život na vlásku - tři mladí lidé mluví o své nemoci
- reportáž z prostředí kláštera klarisek - kapucinek ve Šternberku
- minirozhovor s Markem Ebenem
- Johnny Cash (2)
- a další*

CO SI MŮŽETE KOUPIIT ZA 162,- KČ?

10 kg jablek? Šišku salámu? 3 litry vína?

Také ale můžete mít každý měsíc doma pohodu, zábavu i poučení, a navíc s trochou štěstí i jednu z těchto cen:

- špičkový fotoaparát FUJI
- zájezd pro dva do Francie
- horolezecký stan
- horolezecký kletr
- dva pěškové spací pytle

50 cen
v celkové hodnotě 35 000,- Kč

JAK?

PŘEDPLAŤTE SI ÁDÉČKO!

KATOLICKÝ MĚSÍČNÍK PRO MLADÉ, 40 STRAN, A BUDETE
ZÁRAZENI DO SLOSOVÁNÍ O TYTO CENY, KTERÉ PROBĚHNE
1. 2. 1994.

MY NEZDRAŽUJEME!

V běžném prodeji 15,- Kč, celoroční předplatné 162,- Kč (13,50 Kč za číslo) a pololetní 87,- Kč (14,50 Kč za číslo).

V 11. čísle je vložená předplatitelská složenka nebo můžete poslat do redakce objednávku předplatného a spolu s prvním číslem AD 1994 složenku dostanete.

Ádéčko dostanete i v křesťanských knihkupectvích nebo kostelích.

MAFIE ZKOUMAJÍ SVĚ TRHY - hrozba špinavých peněz -

**Varování z Bavorska: Gangy zločinců chladně podnikatelsky rozvažují -
Analyzují kritéria pro výběr dilektů a obětí - Marketing v podsvětí**

O zločinu jako podnikatelské aktivitě hovořil bavorský ministr vnitra dr. Günther Beckstein při zasedání Nadace Hanse Seidela ve Wildbadreuthu. Upozornil, že organizovaná kriminalita vykazuje silné rysy tržního podnikání. Z toho důvodu je zapotřebí, aby se zločineckým organizacím zvýšilo podnikatelské riziko. Ministr vnitra upozornil, že výběr dilektů a vyhledávání obětí provádějí zločinecké bandy stejně systematicky a na základě stejných kritérií jako experti, kteří se zabývají analýzami trhu. "Zřejmě jsou prováděny důkladné marketingové studie, na nichž se zakládá rozhodnutí otevřít nějakou novou oblast "obchodní činnosti". Očekávaný zisk je součástí takovýchto kalkulací stejně jako podnikatelské riziko, tedy jinými slovy intenzita pronásledování," řekl dr. Günther Beckstein. Proto požaduje bavorské

vnitro zostřený zákon, který by postihoval praní špinavých peněz. Moderní organizovaný zločin se soustředí na území Spolkové republiky kromě ilegálního obchodu s omamnými látkami také na jiné oblasti, umožňující vysoké zisky, jako jsou krádeže nákladních automobilů a ilegální pašování cizinců do země.

Zisky, kterých je dosahováno v SRN, se nedají zatím ani přibližně odhadnout, stejně jako národohospodářské škody! "Zločinecké skupiny operují skutečně v mezinárodním měřítku; ani jejich činnost, ani jejich bezohledné násilí neznají hranic. Vše je podřízeno jedinému cíli - ovládnout obchod drogami na všech stupních, kompletně od výrobců přes velkoobchod až k jednotlivým spotřebitelům.

Iniciativa Bavorska směřující k potírání organizovaného zločinu trvá již léta. Od roku 1989

bylo zřízeno osm odborných pracovišť pro boj proti organizované kriminalitě. Dvě stě specialistů se věnuje této činnosti, mají vytvořenou společnou informační síť, po celém bavorském území fungují domluvená centra. Kromě toho bylo dodatečně nasazeno 150 policejních úředníků pracujících ve služebnách specializovaných na drogy a pátrání s cílem zvýšit účinnost potírání drogové kriminality.

"V Evropě bez hranic," zdůraznil Beckstein, "potřebujeme především, aby se právní normy platné ve Spolkové republice, uvedly v soulad s mezinárodními platnými normami." V tomto bodě kritizoval bavorský ministr poměry panující v SRN: "Zde má Spolková republika Německo hodně co dohánět. Každý pseudoliberalní ústupek znamená; že mezinárodní organizovaný zločin získává další kousek pevné půdy pod nohama a přináší také ten důsledek, že opatření sousedních zemí proti organizovanému zločinu částečně vyjdou naprázdno."

Zákon k potírání ilegálního obchodu omamnými prostředky a jiných aktivit organizovaného zločinu je podle bavorského ministra vnitra teprve malým krokem na správné cestě. Ministr dr. Günther Beckstein požaduje daleko více než jen zákon proti praní špinavých peněz, který by odstraňoval tzv. "Anwalt-sprivileg" (že se investoři, vystupující v takovýchto případech, nebudou moci už skrýt za své advokáty). Zašel dokonce tak daleko, že vyjádřil nutnost povolení pro policisty, kteří se skrytě pohybují v prostředí zločineckých gangů, aby se při svém nasazení mohli dopouštět nutných trestných činů, čímž by dosáhli toho, že by je podsvětí akceptovalo. Beckstein oznámil, že se bavorská vláda bude nadále rozhodně zasazovat o uskutečnění těchto požadavků v rámci Spolkové republiky.

Značka -zv., Česko-bavorské výhledy, týden 40/41 1993, kráceno.

Nezáleží na tom, kolik toho vlastníme,
ale na tom, zda z toho, co máme, umíme dávat.
Nezáleží na tom, zda se umíme prosadit,
ale na tom, zda umíme přemáhat sami sebe.
Nezáleží na tom, kolik máme škol a jaké máme znalosti,
ale na tom, jak moudře dovedeme s tím, co máme, hospodařit.
Nezáleží na tom, co děláme,
ale na tom, jak to děláme a proč to děláme.
Nezáleží na tom, zda se sami umíme veselit,
ale na tom, zda dovedeme přinášet radost jiným.
Nezáleží na tom, zda jsme bojácní a máme strach,
ale na tom, zda se chováme tak, jako bychom strach neměli.
Nezáleží na tom, zda se nám utrpení vyhne,
ale na tom, zda ho umíme, když přece jen přijde, přijmout.
Nezáleží na tom, zda jsme šťastní,
ale na tom, zda jsme schopni zajišťovat štěstí jiným.
Nezáleží na tom, zda jsme milováni,
ale na tom, zda milujeme jiné a jsme jim požehnáním.
Nezáleží na tom, co o nás říkají lidé,
ale na tom, jací skutečně jsme, jak jsme věrni sami sobě.
Nezáleží na tom, jak dovedeme mluvit,
ale na tom, aby naše slova vyjadřovala úctu k pravdě.
Nezáleží na tom, zda Bůh plní naši vůli,
ale na tom, zda se my snažíme uskutečňovat jeho vůli.
Nezáleží na tom, zda jsme dlouho živi,
ale na tom, jak jsme naplnili svůj život.
Nezáleží na tom, kdy zemřeme,
ale na tom, zda jsme připraveni setkat se kdykoli s Bohem.

POSELSTVÍ NADĚJE A LÁSKY

Krátce se vracíme k návštěvě Sv. Otce Jana Paula II. v Americe, protože jeho myšlenky by neměly zapadnout.

K zástupcům původních obyvatel v Izamalu řekl 11. srpna:

V jistém smyslu nás, pastýře, sem přivolali sami mladí. Jejich odpověď na světový den mládeže jasně ukazuje, že pochopili, že být vykoupen Kristem znamená solidárně podporovat všechny předpoklady, aby společnosti, v nichž žijete, se stávaly pro všechny spravedlivějšími a bratrštějšími. Tato solidarita, ke které vás vyzývá pastýř světové církve, není založena na sporných a pomíjivých ideologiích, ale na nepomíjející pravdě radostné zvěsti, kterou nám Ježíš zanechal.

Tváří v tvář mnoha negativním skutečnostem, které mnohdy vyvolávají pesimismus a bezradnost, hlásá církev neúnavně a plna síly naději v lepší svět, protože Ježíš zvítězil na zlem a nad hříchem. Církev si nikdy nesmí nechat nějakou ideologii nebo politickým směrem vyrvat z rukou

prapor spravedlnosti, která je jedním z prvních požadavků evangelia a zároveň ovocem přicházejícího království Božího. To je součástí lásky k chudým, která je na prvním místě, a nemůže být vypuštěna z velkých principů a požadavků sociální nauky církve, jejímž "prvním předmětem je osobní důstojnost člověka - obrazu Božího - a ochrana jeho nezadatelných práv".

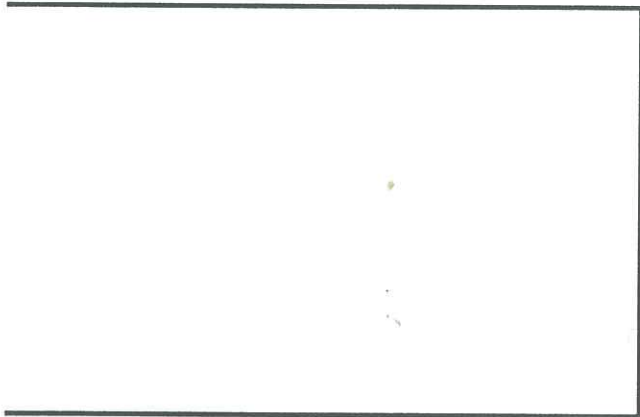
Biskupové latinské Ameriky se v tomto směru zavázali v závěrečném dokumentu konference v Santo Domingu "rozhodnout se ve smyslu evangelia nově ve prospěch chudých a následující příkladu a slov Pána Ježíše Krista v plné důvěře v Boha vést skromný život a dopřávat jim podílu na svých majetcích". Co se týká Svatého stolce, znamením jeho solidarity je vznik "Populorum Progressio", které svými fondy pomáhá rolníkům, indiánům a dalším skupinám lidí v oblastech, kterým se

v latinské Americe vůbec nedostává ochrany.

Vy, milí domorodí bratři a sestry, máte být - opírajíce se vždy o víru v Boha a s pomocí sdružení na ochranu práv, která vám náleží - neúnavnými nositeli svého úplného křesťanského a lidského rozvoje. Přitom se však v ušlechtilém boji za spravedlnost nedejte svést k násilným potyčkám: spíše si podle zásad evangelia všimněte základů spolupráce a dialogu, protože násilí a nenávisť jsou nebezpečná semena, z nichž nemůže vzejít nikdy nic jiného než nenávisť a násilí. Těžkostmi se nedejte odradit ani zastrašit! Buďte si vědomi toho, že přítomnost a budoucnost vaší země je i ve vašich rukou a záleží na vašem snažení. Vaše práce je vznešeným a povznášejícím úkolem, dělá z vás spolupracovníky Boha Stvořitele a umožňuje vám sloužit bližním, svým bratrům a sestrám.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Sazba a grafická úprava Jaroslav Novotný, tisk Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor PhDr. Radomír Malý. Redakce: Mendlovo náměstí 1a, Brno, PSČ 602 00. Administrace: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, Olomouc, PSČ 771 00. Telefon redakce 05 / 43 32 11 18 kl. 271, telefon administrace 068/ 52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.



Postovně uvréváno

Novinové výplatné

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc